

NIEUWE AVONTUREN

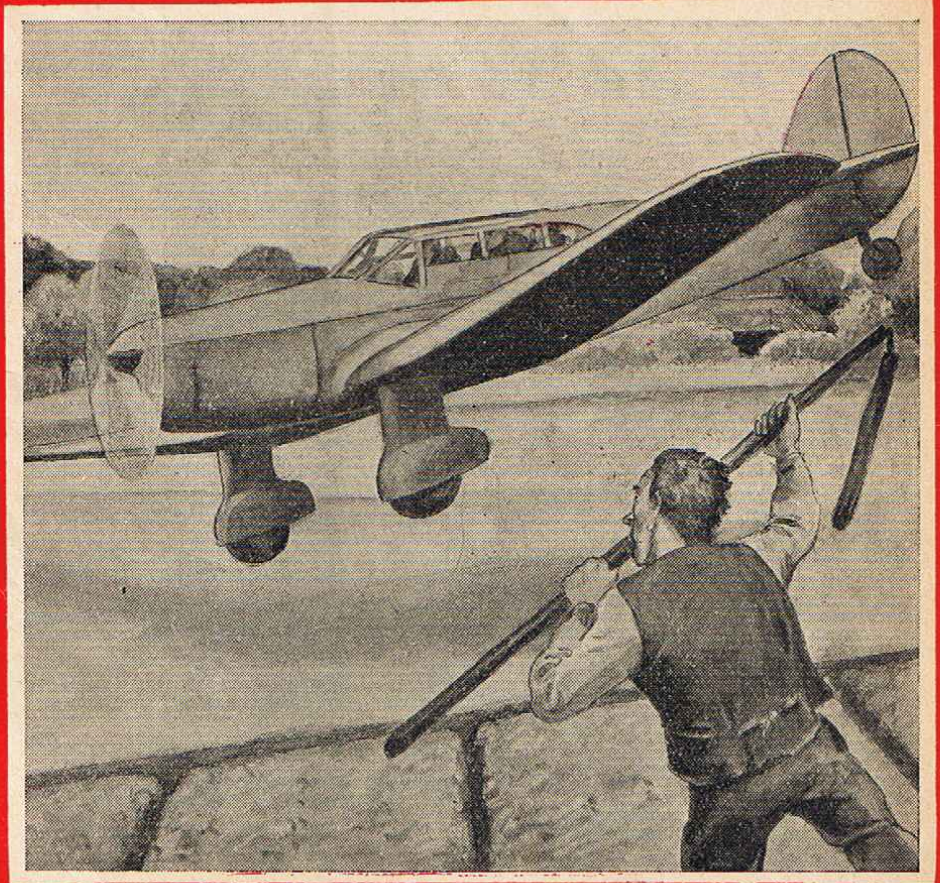
Lord Lister

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

KAPITAAL EN LIEFDE

N° 2300

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt

Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Kapitaal en Liefde

HOOFDSTUK I

JOSUAH TUCKER IS WANHOPIG

John Raffles, Charles Brand en hun onafscheidelijke chauffeur James Henderson, bevonden zich nog steeds in de Franse hoofdstad, en Raffles scheen er voorlopig niet aan te denken, zijn verblijfplaats om te rullen tegen het mistige Londen, vanwaar allesbehalve geruststellende berichten kwamen wat betreft het weder.

Ofschoon April reeds ten einde spoede en men ook aan de overzijde van het Kanaal genoten had van verrukkelijke lentedagen, was daarginds het weer eensklaps omgeslagen, terwijl Parijs daarentegen baadde in een zee van gouden licht, en allerwege de bloesems ontsproten.

Nog zelden was het zo druk geweest in het Bois de Boulogne, en op sommige uren van de dag leek het wel alsof zelfs de machtige, brede Champs Elysées on-

mogelijk de eindeloze verkeersstroom van ruiters, voetgangers, motorfietsen, scooters, bromfietsen en auto's kon bevatten.

De vreemdelingen waren dat jaar reeds vroeg verschenen, vroeger dan ooit tevoren, en het wemelde er van schatrijke, en welgestelde Amerikanen, aan hun auto's op een kilometer afstand te onderscheiden van Europese wagens.

Raffles had steeds zeer veel gehouden van Parijs, maar in die heerlijke lentedagen genoot hij meer dan ooit van deze onvolprezen schone stad, van de prachtige gebouwen, de weergalooze omgeving.

Raffles en Brand hadden in de korte tijd, dat zij te Parijs vertoefden, reeds vrij wat avonturen beleefd, dat wil zeggen dat zij de meesten daarvan zelf hadden uitgelokt, maar tot dusverre had de politie er niet het flauwste besef van

gehad, dat de Londense « Grote Onbekende » zich te Parijs bevond, tot aan het geval met de Egyptenaar Eddin Pasja, waarbij Raffles met ongeëvenaarde stoutmoedigheid een geheel herenhuis van de kelder tot de zolder had leeggeplunderd, met inbegrip van de meubelen, de schilderijen en de vloerkleden, en waarbij het onweerlegbaar vast kwam te staan, uit de getuigenis van de Egyptenaar zelf, dat de gevreesde Raffles hier de hand in het spel had gehad.

Maar verder kwam de politie dan ook niet.

Raffles en Brand leefden kalm voort in het kleine huis in Battignolle, als rustige renteniers, die aan niemand aanstoot gaven, en zich maar weinig vertoonden.

De onrust van Brand, die steeds geloofd had dat zulk een brutale beroving onmogelijk ongestraft kon blijven, begon te verminderen, verdween tenslotte, en de jongeman genoot ten volle van die verrukkelijke lentedagen, schoner dan hij ze ooit gekend had.

Zij hadden hun auto's, zij hadden hun paarden, Henderson was een uitnemende kok, die tevens als huisknecht wist te regeren, en het leek, alsof nu voortaan het leven te Parijs in alle kalmté zou voortvloeien, toen er plotseling weer iets geschiedde, hetwelk Raffles tot koortsachtige werkzaamheid aandreef, en de aanleiding werd tot een van die avonturen, misschien niet van gevaar ontbloot, maar waarin toch het komische element de overhand behield, van begin tot einde.

Dat het Raffles geen windeieren legde, kunnen wij reeds hier vermelden.

Het begon als volgt:

Omstreeks een week tevoren was in het Splendid Hotel, een der nieuwste inrichtingen aan de Champs Elysées, op nauwelijks honderd meters van de Place de l'Etoile gelegen, een schatrijk Amerikaan afgestapt, Josuah Tucker geheten in gezelschap van zijn vrouw Arabella, zijn enige dochter Daisy, zijn secretaris Harold Slokum, en zijn chauffeur Harry Booker.

Hij had voor zich en de zijnen tezamen zeven kamers besproken, dat wil

zeggen een niet onbelangrijk gedeelte van een gehele vleugel op de eerste verdieping van het prachtige hotel, dat onder de duurste en fijnste etablissementen van die aard van Parijs wordt gerekend, al zal het Grand Hotel aan de Boulevard des Italiens nog altijd, wat deftigheid en voornaamheid betreft, de boventoon blijven voeren.

Mijnheer Josuah Tucker was, zelfs in zijn eigen land, een groot man.

Hij vervaardigde kauwgom, maar hij deed het op zijn Amerikaans, en in zijn reusachtige advertenties, die hem iedere maand een bedrag van 80.000 dollars kostten, kon men lezen, dat er gehele velden suikerriet nodig waren alleen voor de fabricatie van zijn product, dat hij aan 17.000 arbeiders werk verschafte, dat zijn fabrieken de ruimte innamen van een flink groot dorp, en dat hij iedere dag ongeveer 7.000 ton kauwgom maakte, dat is zeven miljoen kilo, hetgeen zelfs voor een land als Amerika niet voor de poes is.

Men schatte het fortuin van mijnheer Tucker op een kleine 300 miljoen dollar, en hij mocht dus worden gerekend onder de « Big Twenty » van zijn land, met Ford, Gould, Carnegie, Rockefeller, en enige andere uitverkorenen.

Hij was een levende reclame van zijn eigen product, want men zag hem nooit anders dan met malende kaken, en niet zonder vrees en beven had de gerant van het hotel er hem op gewezen, dat er tegen het kauwen op zichzelf geen bezwaar kon zijn, mits het daarbij bleef, en hij de vloeren van de eetzaal en de grote conversatiezaal niet beschouwde als openbare vuilnisbak.

Dit scheen de heer Tucker ten zeerste te verwonderen, maar hij dacht bij zichzelf waarschijnlijk: « 's lands wijs, 's lands eer » en vergenoegde er zich dus mee, bij alle voorkomende gelegenheden zijn grondig uitgekauwd product aan de onderkant van stoelzittingen en de randen van tafels te plakken.

Hij was een klein man, dat wil zeggen lichamelijk, want hij was zeker nog geen vijf voet, maar daarentegen zeer breed van schouders, met een dik, rood gezicht, welk verschijnsel aanleg tot be-

roerte betekende.

Zijn vrouw die twee voeten groter was dan hij, droeg een grote bril van hoorn, met zeer dikke glazen erin, die op een hoge graad van bijziendheid wezen, en torste dit voorwerp op een neus, die geschikt leek, zonder enig hulpmiddel door de dikste pantserplaten heen te boren.

Reeds lang tevoren had zij bijna al haar tanden verloren, die echter op kunstige wijze waren vervangen door even zoveel gouden maalwerktuigen, zodat zij, als zij haar grote mond opende, de indruk wekte, alsof men voor het uitstalraam van een goudsmidswinkel stond.

Het is waar dat Arabella Tucker zich hierover in het minst niet geneerde, hetgeen ook Amerikaans is.

Hoe dit echtpaar er eigenlijk in geslaagd was, het aanschijn te geven aan een bevallig schepseltje als Daisy, dat zal wel tot in alle eeuwigheden een raadsel blijven. Want mooi was Daisy, ook naar Europese opvattingen, dat kon zelfs de strengste criticus niet ontkennen.

En nu zullen wij maar met de deur in huis vallen, de schattige Daisy Tucker was weg. Weg, verdwenen, zoek, als door de grond gezonken.

Nu moet men wel begrijpen, dat mijnheer Tucker volkomen overtuigd was van zijn eigenwaarde en die van de leden van zijn gezin.

De verdwijning van een Daisy Tucker dat was bijna even erg, en misschien nog wel erger als de verdwijning van de Engelse kroonjuwelen.

Mijnheer Tucker bracht dus dadelijk het gehele raderwerk van de Parijse politie in beweging, liet zijn dollars klinken, en loofde een som uit, in dollars nog wel, en overeenkomende met een bedrag van vijf miljoen francs, voor degene die zijn dochter in zijn armen terug voerde.

Men zal toegeven dat dat zelfs voor een multi-miljonair een niet onaanzienlijk bedrag is.

Moet het nog gezegd worden, dat zodra deze verdwijning een feit was geworden, de Boulevardbladen er vol van stonden, en grote berichten brachten, onder vier of vijf hoofdes?

En de journalisten aan het fantaseren.

De *Matin* sprak reeds van « een geschaakte kauwgom-prinses », het *Journal* wilde het nog mooier maken, en zette boven een van haar berichten « De gestolen Kauwgom-Bruid ». Wat deze benaming aangaat, die was op zichzelf niet onjuist, want miss Daisy was inderdaad verloofd met een jongeman, een Amerikaan natuurlijk, die op dat tijdstip juist onderweg was naar Frankrijk, en een dag na de raadselachtige verdwijning te Le Havre aan land moest stapten.

Hij deed wel niet in kauwgom, hij fabriceerde het goedje niet, noch verkocht hij het, maar hij stond toch bijna even hoog als Tucker, want hij was de zoon van een corned-beef-magnaat. Het een is een genotmiddel, het andere is een voedingsmiddel, en welbeschouwd ontlopen zij elkaar dus niet veel.

Daarenboven was Cecil Puckle ook al heel erg rijk, en smoorlijk verliefd op Daisy.

Wat de gevoelens van zijn dochter betreft, was haar vader nooit heel zeker geweest, maar voor zover hij wist, gaf zij niet erg veel om de nazaat van de beroemde cornedbeefpakker.

Zij was dus een bruid, en men mag het een Frans boulevardblad niet kwalijk nemen, dat het dit met vette letters vermeldt, want waarop zou het anders zijn abonné's moeten tracteren?

En na al die kopjes in de dagbladkolommen, die de nieuwsgierigheid van de lezer moesten prikkelen, kwam het eigenlijke verhaal.

Men had omstreeks tien uur in de avond op de weg naar Saint Cloud aan de zoom van het bos en met de voorwielen half in een greppel een onbeheerde auto gevonden, een Jaguar voor twee personen, een echte luxewagen, en daarin had men aangetroffen: een leeg damestasje, een poederdoos, een Amerikaans geldstuk ter waarde van een halve dollar, een stukgereten sjaal, en dan nog een velletje briefpapier, naar alle schijn de helft van een heel vel, en tamelijk ruw afgescheurd. En aan dit velletje papier had men al heel weinig, want er stond geen letter op.

Degenen, die de wagen vonden, waren enige late wandelaars, die natuurlijk aanstonds gingen zoeken naar de verongelukte automobilisten, maar, toen zij dezen niet vonden, de politie telefooneerden, die direct een onderzoek ging instellen.

Het duurde echter nog wel twee uren, voor men de identiteit van de wagen had kunnen vaststellen.

De mooie tweezitter was het eigendom van miss Daisy Tucker.

Het was haar sjaal, het was haar poederdoos, het was haar tas, en naar alle waarschijnlijkheid zal het ook wel haar halve dollar geweest zijn, en haar afgescheurd blaadje schrijfpapier.

Men informeerde bij de Tuckers, en vernam daar, dat Daisy direct na het diner, toen het nog licht was, een toertje was gaan maken.

Men vernam verder dat zij de geografie van Parijs niet al te goed kende, zodat dus denkbaar was, dat zij verdwaald was, en op de weg naar Saint Cloud was terecht gekomen, die overigens zeer mooi is. Dat zij naar die voorstad onderweg was geweest, bleek uit de positie van de auto.

Aanvankelijk dacht men nog aan een ongeluk, en ging informeren bij omwonenden, die haar misschien, gewond en bloedend, gastvrij hadden opgenomen, maar dit onderzoek leverde niet het minste resultaat op.

Ten slotte om elf uur in de avond moest mijnheer Tucker wel aan zijn op-

gewonden vrouw mededelen, dat, naar zijn vaste overtuiging, Daisy geschaakt was, ontvoerd door een schelm, die een losprijs voor haar zou eisen.

Mijnheer Tucker wachtte dus die nacht op het briefje, waarin hem werd verzocht, die losprijs op een bepaalde plek te deponeren, maar hij wachtte tevergeefs.

Er kwam geen briefje, maar er kwam ook geen Daisy.

Mijnheer Tucker begreep er niets van, en zo mogelijk begreep de politie het nog minder.

Dat Daisy vrijwillig zou zijn meegegaan met deze of gene vreemdeling, was natuurlijk dwaasheid.

Te Parijs kende zij niemand. Hoe zou dat ook mogelijk zijn, daar zij nauwelijks een paar weken in de Franse hoofdstad vertoefde?

En toen kwam mijnheer Tucker op het denkbeeld van die beloning van vijf miljoen francs.

Dat geschiedde in de loop van de ochtend, volgend op de ontvoering.

In allerijl werden enige duizenden biljetten gedrukt, en overal in Parijs aangeplakt.

Het had al direct resultaat.

Het was juist even voor de lunch, toen John Raffles verscheen voor mijnheer Josuah Tucker, onder de nietszeggende naam van « Armand Dubois, Particulier Detective, Informaties in alle zaken, discretie verzekerd. »

HOOFDSTUK II

RAFFLES GEEFT EEN VERKLARING

Nu was mijnheer Tucker in een verre van rooskleurig humeur, ten eerste door de ontvoering van zijn dochter, maar ook omdat hij reeds dertig of veertig bezoekers had ontvangen, merendeels detectives, waaronder verscheidene amateurs, die hem hun hulp hadden aange-

boden, en nog eens zulk een aantal journalisten, die hem door het gehele hotel achtervolgden, totdat hij, wanhopig geworden, zijn secretaris Slokum op al die lieden losliet, opdat de jongeman hen zou kunnen inlichten, daar deze nu de gehele zaak al evengoed kende als zijn

broodheer.

Mijnheer Tucker had daarom last gegeven, volstrekt niemand meer bij hem toe te laten, en hij keek dus ongeduldig en nijdig op, toen daar plotseling weer iemand voor zijn neus stond, met gladgekamd, glimmend haar, een schildpadbril van onwaarschijnlijke afmetingen op de neus, en keurig in het zwart gekleed.

— Mijnheer, hoe komt u hier, en wat wilt u van mij, bulderde Tucker. De zaak is in handen van mijn secretaris. Ik had last gegeven om niemand meer bij mij toe te laten.

— Niemand treft ook enig verwijt, mijnheer Tucker, want ik heb niemand gevraagd om mij bij u toe te laten, antwoordde Raffles met een zoetsappig glimlachje.

— Niet gevraagd? Wilt u mij soms wijsmaken, mijnheer, dat men tot Tucker doordringt, zonder zijn secretaris te moeten passeren en de kelners, die een streng consigne hebben?

— Ik heb mij om uw secretaris en om de kelners volstrekt niet bekommerd, mijnheer Tucker, hernam Raffles rustig. Ik behoor tot die lieden, die overal binnengaan waar zij verkiezen. Gij zult dat naderhand beter begrijpen. Ik heb uw secretaris zelfs niet gezien.

— Niet gezien? En hij zit in de antichambre.

— Maar ik heb ook geen voet in de antichambre gezet.

— Maar die moet men passeren, als men hier wil binnentreden, schreeuwde Tucker.

— Of de slaapkamer van mevrouw, mijnheer Tucker, zei Raffles vriendelijk.

Mijnheer Tucker was een Amerikaan, en dus niet gauw uit het veld geslagen, maar nu keek hij Raffles toch met grote ogen aan, en stamelde:

— Door de... wilt u zeggen dat u het gewaagd hebt, door de slaapkamer van mijn vrouw hier binnen te komen?

— Zoals ik de eer had op te merken. Laat ik tot uw geruststelling er dadelijk aan toevoegen, dat mevrouw niet in haar kamer aanwezig was.

— Maar voor den drommel, dan moet zij de sleutel toch in haar tasje hebben

gehad. Hoe bent u er dan binnengekomen?

— Ik had ook een sleutel, mijnheer Tucker. Ik heb altijd wel een sleutel, of iets dergelijks. Hier is mijn kaartje. Ik behoor tot de beste detectives van Parijs. Ik bied u mijn diensten aan. Ik zal gaarne die vijf miljoen francs in ontvangst nemen. Als uw dochter terug is te vinden, dan zal ik de man zijn die haar vindt.

Tucker was opgestaan, en kwam vlak voor de gewaande Dubois staan.

Hij keek eens in de grijze ogen, vergroot door de brilglazen, naar de krachtig getekende kin, en bromde toen:

— Alles goed en wel, maar mijn secretaris had u ook te woord kunnen staan.

— In zulke zaken, mijnheer, kan een secretaris niet alles weten. Bovendien, ik zag wel vijftientig mensen voor de deur van de antichambre wachten en ik had geen zin, nummer zesentwintig te zijn.

— Gij schijnt een ondernemend man te zijn, mijnheer Dubois. Nu, daar houd ik van. En wat hebt gij mij nu eigenlijk te zeggen?

— Wat ik te zeggen heb, dat zei ik reeds, mijnheer Tucker. Ik kom hoofdzakelijk om te vragen.

— Vraag dan maar op. Maar doe het vlug, zei Tucker zuchtend.

Hij ging weer zitten, en hervatte driftig zijn kauwbezigheid.

— Om te beginnen dan, mijnheer Tucker. Hebt u iets bijzonders aan uw dochter kunnen opmerken, toen zij gisteravond uitreed?

— Er viel niets op te merken. Zij kwam in de deuropening staan, en riep dat zij nog een ritje ging maken, en was dadelijk weer weg.

— Dat was zeker zo haar gewoonte?

— Nu, meestal ging het toch iets minder vlug in zijn werk. Ik had haar natuurlijk willen zeggen, dat zij niet alleen door Parijs mocht rondrijden, daar zij de weg niet voldoende kende. Maar zij gaf mij er de tijd niet toe, en was al weg voor ik nog iets kon zeggen.

— De weg naar Saint Cloud is goed verlicht, hervatte Raffles, en ik neem

natuurlijk aan dat uw dochter goed kan chaufferen. Wij kunnen dus een ongeluk wel als uitgesloten beschouwen. Blijft over een ontvoering. Tenminste wanneer uw dochter niet uit vrije wil, soms gelijkstaande met de wil om te vrijen...

— Daarvan kan hier geen sprake zijn mijnheer, viel Tucker hem kwaad in de rede. Mijn dochter is verloofd, en bovendien kent zij hier niemand.

— Zo, nu, dat moeten wij dus uitschakelen. Voorlopig althans, hernam Raffles. De ontvoerder moet natuurlijk iemand geweest zijn, die op de hoogte was van uw geldelijke omstandigheden, want het zal hem natuurlijk om een losprijs te doen zijn geweest en het verwondert mij eigenlijk heel erg, dat gij nog niets van die aard vernomen hebt. Want wij zullen liever maar niet aannemen, dat een jongeman zo smoorlijk verliefd is geworden op uw dochter, dat hij dit middel te baat nam, om zich van haar bezit te verzekeren.

— Het is te dwaas om er zelfs maar aan te denken, mijnheer, bulderde Tucker. Mijn dochter is een knap meisje zeker, dat geef ik toe, anders zou zij mijn kind niet zijn, maar dat een Fransman, een Parijzenaar zo maar eensklaps door het dolle heen op haar verliefd zou zijn geworden, en niet eens eerst moeite zou hebben gedaan, om op een fatsoenlijke manier haar hand te vragen, dat wil er bij mij niet in.

— Zeer logisch geredeneerd, mijnheer Tucker. Mag ik even die omslagdoek zien? Dat is zeker het bewuste voorwerp?

Raffles had een fraaie sjaal van Indische zijde in de hand genomen, die over een stoelleuning hing, en vervolgde nu:

— Hoe komt 't eigenlijk dat die doek niet in handen van de politie is, die toch het onderzoek moet leiden?

— Dat ding is even in haar handen geweest, mijnheer, maar ik vroeg die sjaal terug, en kreeg hem ook dadelijk. Zij hadden er natuurlijk niet veel aan.

— O neen? vroeg Raffles op een onnozele toon. Nu, ik misschien wel.

Hij bekeek de doek met de grootste nauwkeurigheid, en keek vooral met gro-

te aandacht naar de scheuren in het fijne weefsel.

Toen hing hij de sjaal zorgvuldig weer over de leuning van de stoel, en vervolgde bedaard:

— Het stukje schrijfpapier, als ik u verzoeken mag?

Tucker haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een blaadje papier uit en stak het de gewaande detective toe.

Het was een half briefvelletje, van tamelijk dik, ivorkleurig papier, en blijkbaar haastig afgescheurd.

Raffles hield het even tegen het licht, keek naar het watermerk, trad er mee aan het raam, haalde een vergrootglas te voorschijn, en bekeek het nogmaals aandachtig, tot Tucker ongeduldig uitriep:

— Wat valt er nu eigenlijk aan te zien? Het is een gewoon velletje postpapier, en er staat toch niets op te lezen.

— Dat heeft anders maar weinig gescheeld, mijnheer Tucker, zei Raffles kalm.

— Hoezo, weinig gescheeld?

— Wel, men heeft er wel degelijk op willen schrijven, maar met een potlood, waar de punt van af gebroken was. Er staan zowat drie letters op, of liever de indrukken van letters. Toen gaf de schrijver het op, en gunde zich zeker niet eens de tijd om een nieuwe punt aan zijn potlood te slijpen.

De Amerikaan keek Raffles met de grootste verbazing aan, en riep uit:

— Dat is een splinternieuwe opvatting. Dat heb ik nog niemand horen zeggen. Daar is niemand van de politiebeambten opgekomen. Wat staat er dan op?

— Dat is, helaas, niet te lezen, mijnheer Tucker. Maar ik denk dat uw dochter is begonnen met schrijven, of wel de man die haar ontvoerde, maar dat hij of zij het bij nader inzien toch niet de moeite waard vonden, en daarom maar zijn opgehouden, zodra het potlood zijn dienst weigerde.

De Gorkoning keek Raffles een ogenblik verbluft aan, toen begonnen zijn kleine oogjes te fonkelen en hij riep uit:

— Je bent een schrandere kerel. Heb je soms nog méér ontdekt? Zegt die halsdoek soms ook iets?

— O ja, die vertelt ook een eigenaardige geschiedenis, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij had de doek weer opgenomen, hield hem voor Tucker bij twee van de punten vast, en vroeg:

— Merkt u er zelf niets aan?

— Natuurlijk, doe ik dat. Hij is gescheurd, waarschijnlijk in een worsteling.

— Helemaal niet, mijnheer Tucker, zei Raffles bedaard. De sjaal is wel gescheurd, maar heel voorzichtig, bijna met tederheid. Kijkt u zelf maar. Die scheuren lopen bijna volkomen evenwijdig, alsof zij getornd zijn. Hier is met een nagelschaartje of zo iets een knip in gemaakt, op drie centimeters van de rand, en vandaar heeft men het weefsel gescheurd, volgens de draad. En nu durf ik u gerust verzekeren, dat die scheur, als er inderdaad een worsteling had plaats gehad, niet op enkele centimeters van de rand zou zijn gehouden. Noemt u dit ding soms een flard?

— Neen, nu u het zegt, gaf Tucker toe, op een flard lijkt het niet. Maar, goede hemel waar, stuurt u dan eigenlijk op aan? Wat zou ik uit dat alles moeten afleiden?

— Het enige dat er uit af te leiden valt, mijnheer Tucker, en dat is, dat uw dochter helemaal niet geworsteld heeft, en niet met geweld is ontvoerd, maar heel kalmpjes is meegegaan met degene die haar kwam halen.

Toen barstte hij woedend uit, bijna stikkend van drift:

— Weet u wel tegen wie u dat zegt, mijnheer? Denkt u dat ik zulke zotte praatjes geloof? U durft mij dus in mijn gezicht te zeggen, dat mijn kind er vandoor is gegaan?

— Ja, zo noemt men dat, geloof ik, antwoordde Raffles laconiek.

— En dat baseert u alleen op die geschiedenis van het potlood en die halsdoek?

— O neen, dat zijn slechts bijkomstige omstandigheden. Als u de toestand hier een weinig beter kende, mijnheer

Tucker, dan zoudt gij zelf het zonderling vinden, dat zulk een ontvoering, notabene gepaard gaande met een worsteling, op die zeer drukke verkeersweg op dat vroege uur van de avond kon plaats hebben, zonder dat iemand er iets van had bemerkt. Het verwondert me dan ook sterk, dat de politie niet van een zelfde opvatting is. Wat drommel, uw dochter zou dan toch hebben moeten gillen of roepen? De auto's rijden daar achter elkaar aan met een tussenpoos van hoogstens enkele seconden.

Tucker zat als een zoutzak in elkaar, met de lange armen slap neerhangend langs de leuning van zijn stoel en schudde maar onafgebroken met zijn hoofd, als een Chinees poppetje en mompelde herhaalde malen:

— Ik kan het niet geloven. Ik kan het niet geloven. Ze kent hier niemand, we zijn hier nog maar enkele keren uitgeweest, ze kwam weinig of niet met heren in aanraking.

— Was uw dochter romantisch aangelegd, mijnheer Tucker? vroeg Raffles, met een raadselachtig glimlachje om de lippen, waarvan de betekenis voor de waardige kauwgomfabrikant verloren ging.

— Dat is zo. Dat moet ik bekennen. Ze las veel te veel Franse romannetjes, ze is verzot op de bioscoop, ze dweept met Clark Gable en met allerlei stierenvechters en wat weet ik voor kwibussen, en ze heeft een hele verzameling foto's van Maurice Chevalier.

— Nu, dat verklaart misschien wel iets, maar toch nog niet alles. En zeg mij nu eens eerlijk of u volstrekt geen verandering bij uw dochter hebt opgemerkt, sedert uw aankomst te Parijs.

Tucker verzonk in diep nadenken, en antwoordde tenslotte:

— Ze was misschien nu en dan wat opgewonden, ze had van die dwaze denkbeelden, zo moesten wij, bijvoorbeeld, vier keren met haar naar het Circus Medrano, tot ik er bijna van in slaap viel, en een paar malen hebben wij haar zelfs Hofmann-druppeltjes in moeten geven, om haar zenuwen tot kalmte te brengen.

— Ontving ze hier inkopen?

— O ja, bij hopen.

— Uit Parijs?

— Dat geloof ik haast niet, maar met zekerheid kan ik het natuurlijk niet zeggen.

— Is zij voortdurend in uw gezelschap geweest, of in dat van uw vrouw?

— Hoe heb ik het nu met u? Een Amerikaans meisje? Zij is herhaaldelijk alleen gaan winkelen, of ritjes gaan maken in het bos. Maar waar dat alles nu op uit moet draaien, mijnheer, dat begrijp ik nog steeds niet.

Een halve minuut later begreep mijnheer Tucker het volkomen. Want juist toen Raffles weer een opmerking wilde maken, werd de deur geopend, en mevrouw Tucker stevende binnen, scheen een ogenblik terug te deinen voor de vreemdeling, toen was het alsof zij hem aan haar neus wilde rijgen, en tenslotte kwam zij met een brief in de hand op haar echtgenoot toe, en zei kortaf:

— Hier, asjeblijft, pak aan, van je dochter.

— Van mijn...? Toch zeker ook van de jouwe? Is die brief van onze Daisy? Dan is ze dus alweer in vrijheid, anders had ze niet kunnen schrijven.

— O ja, ze is in vrijheid, uilskuiken, verzekerde mevrouw schamper. Lees maar, tenminste als het je niet geneert, dat deze mijnheer, wat is dat eigenlijk voor iemand, er bij is.

— Die heer is een particuliere detective, zei Tucker, en toen zei hij niets meer, maar trok de brief uit de reeds geopende enveloppe, las de weinige regels, welke op het papier stonden, liet een kreet horen als van een gewond dier, en las toen de brief nogmaals hardop voor, om Raffles op die manier mede te delen, dat hij maar al te goed gezien had:

« Lieve Vader en Moeder,

Wees niet boos op mij. Ik ben met mijn schat van een Vittorio naar Gretna Green vertrokken. Daar trouwen wij. O, ik ben zo gelukkig. Ik durf het u niet zeggen. Hij is trapezewerker in een circus, en hij is dol op mij. Wij hebben de ontvoering verzonnen, om tijd te kunnen winnen, anders was u ons misschien dadelijk nagereisd. Vittorio zegt, dat

iedere vader in zulke omstandigheden dadelijk naar Gretna Green vertrekt. Ik heb honderd dollar meegenomen en mijn juwelen. Duizend kusjes van uw overgelukkige Daisy ».

— Duizend kusjes, herhaalde Arabela Tucker grimmig. Was het nodig dat die mijnheer het hoorde.

— Of het nodig was, onttaarde moeder die je dochter niet beter hebt weten te dressereren? Wel, hij is de man, die het van tevoren gezegd heeft. Hij rook het. Hij voelde het. Gretna Green! Grote Goden, waar ligt dat ergens? Wat doet die ondeugende meid in Gretna Green? Laat dadelijk mijn auto inspannen, voorkomen, wil ik zeggen. Mijnheer, waar ligt Gretna Green? Is het ver van Parijs?

— Tamelijk ver, mijnheer Tucker verzekerde Raffles. En laat ik u maar dadelijk zeggen dat u met uw auto, met de snelste sneltrein zelfs veel te laat zoudt komen. Ik maak uw dochter mijn compliment over haar slimheid, zij is een zeer vooruitziend kind. Gretna Green is een heel klein Engels plaatsje op de grens van Schotland en een toevluchtsoord voor allen, die daar zonder papieren in het huwelijk willen treden. Dat huwelijk is geldig voor de Engelse wet, maar niet voor de wet van het eigen land van een der huwende partijen.

Tucker zat verstomd.

Mevrouw zat wel niet verstomd, want zij wist niet wat dat was, maar zij was toch zeer ontdaan voor een kort ogenblik, en zij had tijd nodig om diep adem te kunnen halen, voor zij losbarstte:

— Nu, dat is wat! Hoeveel heeft ze meegenomen, zeg je?

— Wat kan mij het geld schelen, riep mijnheer Tucker woedend. Mijn kind wil ik terug hebben. Het is mij alsof ik droom. Gevlucht, het Kanaal over, bij nacht en ontij, met een degensliker.

— Pardon, mijnheer Tucker, zei Raffles bedaard, zo erg is het niet. Hij is een trapezewerker. Het wordt u zeker nu wel wat duidelijker, waarom uw dochter tot vier malen toe het Circus Medrano heeft willen bezoeken?

— Ja, nu is het mij duidelijk, nu het te laat is, gaf mijnheer Tucker op melodramatische toon toe. Een trapezewer-

ker! Een man, die als een aap van het ene stuk hout naar het andere vliegt. Dat ik dat heb moeten beleven. En wat een naam, ik vraag je in gemoede, Arabella, of dat een Christelijke naam is: Vittorio!

— Die mijnheer Vittorio is een Italiaan, mijnheer Tucker, hielp Raffles hem, altijd even bedaard, op streek. Zijn achternaam is Bonci. Ook ik heb hem een paar malen bewonderd. Hij is in zijn genre heel goed, en een knappe vent.

— Bent u hier gekomen, mijnheer, om ons te vertellen dat die verleider, die... ontvoerder een knappe vent is? vroeg Arabella Tucker scherp.

— Neen mevrouw, dat deel ik maar als bijkomstigheid mede. Ik ben hier gekomen om drie redenen: ten eerste om u de zaak te verklaren, ten tweede om u mijn hulp aan te bieden, en ten derde om daar geld mee te verdienen. Ziet gij, ik ben wel een detective, maar ik houd van mijn beroep, ik ben verzot op allerlei avonturen, en voorts ben ik van oordeel dat die verbintenis van uw dochter met Bonci tot iedere prijs moet worden voorkomen.

— Als er nog maar iets te voorkomen valt, jammerde de ongelukkige vader.

— Dat hangt natuurlijk van de omstandigheden af, hernam Raffles lachend. Zeg mij eens, mijnheer Tucker, zoudt gij dat huwelijk nooit hebben goedgekeurd, als uw dochter uw mening had gevraagd?

— Ik had de kerel liever met eigen hand de hals omgedraaid, zei mijnheer Tucker met overtuiging.

— Dan is dit natuurlijk de verklaring van deze escapade.

— Hoe noemt u het? vroeg Arabella giftig.

— Een escapade, madame, een vlucht in het onbekende, om het zo maar eens te noemen. Maar wij verliezen onze tijd, als ik nog tijdig te Gretna Green wil zijn.

— Maar hoe kunt gij dat? De boottrein moet reeds een uur geleden te Londen zijn aangekomen.

— Dat klopt, als het tij tenminste niet tegen was, antwoordde Raffles rustig.

— Welnu dan? Hoe lang duurt de spoorreis?

— Op zijn minst zeven uur, maar er is niet aanstonds aansluiting. Dat wil zeggen, dat het paar pas op zijn vroegst vanavond om tien uur te Gretna Green kan zijn. Maar op dat uur is natuurlijk niemand bereid, het huwelijk in te zegenen. Drie uur is de sluitingstermijn, dat is ook alweer zo'n Engelse eigenaardigheid.

— Dan neem ik een vliegtuig van de K.L.M., schreeuwde mijnheer Tucker opgewonden.

— Te laat, waarde heer, zei Raffles. Dat hadt gij vier uren vroeger moeten bedenken. Het eerstvolgende vliegtuig vertrekt morgenochtend pas.

— Dan charter ik er een.

— Dat zal u zeer veel geld kosten.

— Al kostte het mij een miljoen.

Raffles keek de multi-miljonair met een schuin oogje aan, en vroeg toen langzaam:

— Is u dat ernst?

— Een miljoen, zeg ik, schreeuwde de gomfabrikant opgewonden.

— Leg ze dan maar vast gereed, mijnheer, want ik heb die vliegtuig, ik zal er mee naar Gretna Green vertrekken, maar zonder u, met uw goedvinden, en ik zal er over drie uren zijn.

Tucker, in de stellige overtuiging dat hij met een halve gek te doen had, week een paar stappen achteruit, en keek angstig in de richting van de deur, als om een bediende te bellen, toen die deur openvloog, en een jongmens meer binnenviel dan binnen stapte, die zo weggelopen scheen te zijn uit een humoristisch tijdschrift, waarin men de spot drijft met de Amerikanen.

En hij was ook een ware caricatuur van de Yankee met zijn geruit pak, zijn bril met vierkante glazen, in vingerdik hoorn gevat, zijn achterovergekamd lang haar, en zijn vele, met goud gevulde tanden. Hij had een klein, stomp neusje, dikke wangen, een merkwaardig laag voorhoofd en ogen zonder veel uitdrukking.

Dat was mijnheer Cecil Puckle.

— Wat hoor ik daar, waarde schoonvader? vroeg het jongemens. Wat voor verschrikkelijk nieuws vertellen ze me daar? Is mijn lieve Daisy ontvoerd?

— Zo, het is goed dat je er eindelijk

bent, Puckle, briede mijnheer Tucker. Je had alleen een etmaal eerder hier moeten zijn. Zet je grote oren open, en luister goed: Daisy is volstrekt niet ontvoerd, maar ze is er uit eigen vrije wil vandoor gegaan met een dierentemmer.

HOOFDSTUK III

WAARIN RAFFLES ALS SPELBREKER OPTREEDT

De jongemijnheer Cecil Puckle moest een paar malen slikken, voor hij met moeite kon uitbrengen:

— Met een dierentemmer?

— Of met een buikspreker, weet ik veel, in ieder geval met een man van een paardenspel. Mijn hoofd staat in brand. Arabella, laat een whisky-soda brengen. Veel whisky en weinig soda. Wat sta je daar nu, Puckle? Geloof je het soms niet?

— U ziet me verpletterd voor u staan, antwoordde Puckle, die zenuwachtig aan zijn bril rukte. Ik kan geen woorden vinden. Hoe kwam zij daartoe, terwijl ze met mij verloofd is?

— Ja, dat is nu het enige wat ik niet begrijp, zei Arabella Tucker schamper.

Raffles was een te goed mensenkenner om niet onmiddellijk in te zien, dat jongeheer Puckle bij zijn aanstaande schoonmoeder in een niet al te goed blaadje stond.

Het was dus blijkbaar de vader geweest, die hem tot schoonzoon had uitverkoren.

Raffles deed langzaam een stap naar voren, en zijn rustige stem schiep aanstonds weer een sfeer van betrekkelijke rust en goot olie op de kokende golven der menselijke hartstochten.

— Mijnheer Tucker, ik verzoek u thans een beslissing te nemen, sprak hij. Vertrouwt ge mij, en neemt ge mijn diensten aan? Gij hebt zoëven een miljoen dollars geboden, als gij over een vliegmaschine zoudt kunnen beschikken, die mij naar Gretna brengt. Ik bied u

niet alleen het vliegtuig, maar ook mijzelf aan. Gij moet mij vertrouwen, zoals ik mijzelf vertrouw, want ik neem aan, geen betaling te willen ontvangen voor ik uw dochter weer veilig en volkomen ongetrouwd in uw armen heb teruggevoerd. Voor een miljoen dollar...

— Hola, riep Tucker uit. Van dollars heb ik niet gesproken. Ik bedoelde natuurlijk francs.

Raffles keek de kauwgomfabrikant een oogenblik meesmuilend aan, en zei toen:

— Ik dacht dat het dollars zouden zijn. Nu, dan heb ik mij vergist, en gij schat uw dochter wel veel lager dan ik vermoedde. Maar enfin, het is nog een schappelijk bedrag. Ik doe het er voor.

— Het is u dus volle ernst? riep Tucker verbluft uit.

— Waar gaat het eigenlijk om? kwam Puckle tussenbeide, met zijn dun, schraal stemmetje.

— Hou jij je mond, Puckle, als grote mensen spreken, zei Arabella op haar schel toontje. Jij kunt hier toch niets uitrichten.

— Kan ik niets uitrichten? herhaalde de zoon van de corned-beafpakker verontwaardigd. Ik ben toch haar verloofde.

— Al was je haar man. Jij bent in dergelijke dingen volkomen onbruikbaar. Mijnheer de detective, ik ben niet gewend om van mijn hart een moordkuil te maken, en ik wil u wel zeggen, dat u aanvankelijk een niet al te beste indruk op mij maakte, of om juist te zijn, ik vertrouwde u voor geen dollarcent. Maar u ziet er tenminste uit als

een man, en dat kan men niet van alle heren hier in de kamer zeggen. Breng ons kind weer terug, veilig en wel, u begrijpt wat ik bedoel? en mijn man zal u op slag een miljoen francs uitbetalen, aldus besloot Arabella haar redevoering.

— Dan doe ik er nog 100.000 bij, riep Puckle, die zich niet wilde laten verslaan. Ontzie geen kosten, mijnheer, zij zijn voor mijn rekening. Ik betaal uw benzine, uw olie, uw verteer onderweg, alles.

Raffles keek de jongeman aan, alsof hij een wonderdier zag, en zei met een fijn glimlachje:

— Dat is heel edelmoedig van u, mijnheer Puckle. Ik zal uw aanbod niet vergeten. Maar nu zal ik dadelijk afscheid van u moeten nemen, want de tijd dringt.

— Dat van die aankomst, drie uur later, was toch zeker maar een grapje? vroeg Tucker, met een vertrouwelij knipoogje.

— Met zulke dingen maak ik nooit grapjes, mijnheer, antwoordde Raffles enigszins uit de hoogte. Ik bezit een vliegmaschine, die gemakkelijk in tien minuten over het Kanaal vliegt, op het smalste gedeelte. En nu een persoonsbeschrijving van uw dochter als ik u verzoeken mag.

— Die zal ik u geven, riep Puckle geestdriftig uit. Ogen als vergeet-menietjes, haren als een korenveld, waar de zon op schijnt, een lachje als champagne, tanden als parelen, handjes...

— Cecil, je bent niet goed wijs, onderbrak Tucker hem droogjes. Wij zullen mijnheer een portret geven, dat pas eergisteren gemaakt is, daar heeft hij heel wat meer aan.

Tucker zocht al in zijn schrijfbureau, en gaf Raffles een foto van een zeer knap meisje, met een beetje eigenzinnig gezichtje, gekleed als amazone, met een rond hoedje van zwart vilt op het kortgeknipte haar.

Raffles wierp er even een blik op, stak het bij zich, en wilde met een buiging afscheid nemen, toen Tucker plotseling een inval kreeg en hem terugriep met de woorden:

— Een ogenblikje, mijnheer. Wij zijn

u natuurlijk erkentelijk, maar zouden wij het niet met een telegram af kunnen?

— Aan wie zoudt gij dat telegram willen sturen?

— Wel, natuurlijk aan de predikant, om hem te verbieden, het huwelijk in te zegenen.

— Dat zou u volstrekt niet baten, mijnheer Tucker. Het eigenaardige van dat mooie dorpje is juist, dat de predikant alleen te maken heeft met de personen, die zich bij hem komen aanmelden. Hij behoeft zelfs niet eens naar papieren te vragen. Alleen als de opgegeven namen later onjuist blijken te zijn, is het huwelijk ook voor de Engelse wet niet rechtsgeldig.

— Dan aan de commissaris van politie.

— Is uw dochter minderjarig?

— Neen, zij is vierentwintig.

— Dan helpt ook dat niet.

— Aan de Burgemeester dan?

— Mijnheer Tucker, al zal ik gaarne een miljoen francs verdienen, ik zou u eerlijk zeggen als het u iets gaf, om telegrafisch al die autoriteiten te waarschuwen, maar in soortgelijke gevallen hebben de ouders volstrekt niets in te brengen van het ogenblik af, dat beide partijen meerderjarig zijn.

— Maar is die rekwerker het wel? vroeg Tucker gretig.

— Vittorio Bonci is veertig jaar, mijnheer Tucker, antwoordde Raffles bedaard.

— Dan ben ik wel verplicht om alles aan u over te laten, hernam Tucker met een zucht. En luister nu, mijnheer. Wij reizen u onmiddellijk achterna, met de eerste de beste boot. Wees dus zo goed op ons in Gretna Green te wachten. En zorg dat die schurk van een trapezwerker achter de tralies komt.

— Dat is het enige wat ik u niet beloven kan, mijnheer Tucker, antwoordde Raffles glimlachend. Want hij doet niets, tenminste tot dusverre, wat tegen de wet indruist.

— Als jij eens meeging, Cecil? vroeg mevrouw plotseling.

— Ik? vroeg Puckle benauwd. Natuurlijk zou ik dolgraag willen, maar ik

kan niet tegen het reizen in een vlieg-machine. Ik heb het dikwijls geprobeerd, maar het gaat niet.

Raffles keek de jongeman een ogenblik minachtend aan, en maakte toen nogmaals een buiging. Het volgende ogenblik had hij het vertrek verlaten, waar hij drie volkomen verbijsterende mensen achterliet.

Hij had echter nog geen vijf stappen in de brede gang afgelegd, of hij voelde een hand op zijn schouder, en keek, omziende, in het knappe gelaat van een ongeveer dertigjarige man, die op gedempte toon zei:

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u even op houd mijnheer. Ik heb veel, zo niet alles gehoord van wat er in het vertrek van mijnheer Tucker zoëven gezegd werd; het was niet mijn schuld, want er werd vrij hard gesproken. Mijn naam is Harold Slokum. Zoudt gij bereid zijn, mij mede te nemen naar Gretna Green?

Een enkele blik op het bewogen gezicht van de jongeman was voor Raffles voldoende om te begrijpen wat hem tot die vraag dreef.

Een ogenblik aarzelde hij, en toen gaf hij ten antwoord:

— Waarde heer Slokum, ik heb meer dan afdoende redenen om dit verzoek te weigeren, hoezeer het mij ook spijt. Passagiers neem ik aan boord van mijn vlieg-machine nooit mee. Niets belet u echter mijnheer Tucker te vergezellen, als hij zo aanstonds met de boot oversteekt. Gij zult dan, de jongedame in kwestie heel gauw terugzien, naar ik hoop.

Slokum kleurde heftig, stotterde iets onverstaanbaars, en zei toen met een stem die hees was van ingehouden emotie:

— Ik wist wel dat ik mij aanstonds zou verraden. Nu, mijn lange oren zijn voor iedereen zichtbaar. Ik weet wel, dat ik mij aanstel als een dwaas, maar het is nu eenmaal niet anders: ik aanbied haar. Ik hoop dat gij bijtijds zult komen, mijnheer. Zij begaat een misdaad aan zichzelf, om er met zo'n snoeshaan vandoor te gaan.

— Mijnheer Slokum, ik kan mij uw

gevoelens wel begrijpen, maar ik ben toch wel verplicht u erop te wijzen, dat er onder die... snoeshanen ook heel wat fatsoenlijke mensen kunnen schuilen. Of het in dit geval ook zo is, dat zal spoedig genoeg blijken, maar ik vrees wel, dat gij ditmaal gelijk hebt, en dat die Bonci een doortrapte schavuit is, die misbruik maakt van de onervarenheid van het meisje. Ik beloof u, dat ik mijn uiterste best zal doen, miss Tucker te overtuigen van de grote domheid die zij begaat en overtuigen mijn woorden haar niet, dan zal ik misschien andere middelen toepassen. Dat zal geheel van de omstandigheden afhangen. Beteugel uw ongeduld, en tracht u als een man te gedragen. Ik waardeer het aanbod om mij te vergezellen, en ik hoop u te Gretna Green terug te zien.

Een hoofdknik en Raffles liep verder, ging met de lift naar beneden, verliet het hotel, stapte in de auto die hem wachtte, en reed regelrecht naar het kleine huis in Battignolle, waar hij Brand en Henderson aantrof, wachtend aan een goed voorziene lunchtafel.

— Wel? vroeg Brand nieuwsgierig, zodra zij beiden tegenover elkander gezeten waren in het zonnige, vrolijke tuinkamertje.

— Het is zoals ik dacht, antwoordde Raffles. De jongedame is er vandoor gegaan. De brief uit Calais, die zij schreef even voor zij zich inscheepte, kwam juist toen ik met de oude Tucker sprak.

En in korte woorden deelde Raffles mede, wat er in de fraai gemeubelde hotelkamer van de Amerikaanse miljonair was voorgevallen.

— Dus je bent werkelijk van plan die zaak door te zetten? riep Brand verwonderd uit, toen Raffles zweeg.

— Beste Charles, een miljoen francs is toch nog altijd ruim duizend pond sterling, die al op een heel gemakkelijke wijze te verdienen zijn, en in zeer korte tijd, terwijl wij er bovendien een goed werk mee verrichten, daarvan ben ik zeker.

— Maar als het meisje weigert van de man af te zien?

— Dan zal ik hem wel dwingen, af te zien van haar, antwoordde Raffles vastberaden.

— Maar zij kunnen wel oprecht van elkaar houden.

— Dat kan ik niet geloven, amice. Het is een nog jong, romantisch meisje en Bonci heeft indruk op haar gemaakt in zijn tricot van glanzende zachtgroene zijde, terwijl hij zijn waaghalsige toeren verrichtte, hoog boven in het circus. Zulke dingen zijn herhaaldelijk voorgekomen, maar er is geen enkel geval bekend, dat zij tot een goed einde werden gevoerd. Overigens heb ik over die Bonci rare noten horen kraken. Hij is al driemaal getrouwd geweest, zijn eerste vrouw is gestorven en de beide anderen zijn van hem weggelopen, en naderhand wettig van hem gescheiden. Een drinker, een speler en een vechtersbaas, die zeker, als hij zijn beroep bleef voortzetten, vroeg of laat eens zou misgrijpen en een dodelijke val zou doen.

— Toch acht ik het gevaarlijk, de hand te steken tussen de schors en de boom, hernam Brand hoofdschuddend. Wij bemoeien ons met dingen van het hart, en dat wordt menigmaal gestraft.

Raffles echter haalde de schouders op en zei:

— Ik doe het zelf ook niet graag, Charles, maar ik herhaal nogmaals, dat in dit geval mijn optreden volkomen gewettigd is, en zelfs noodzakelijk. Er kan hier van echte liefde natuurlijk geen sprake zijn. Het is niets dan verblinding van dat kind, de behoefte aan romantiek, die in elke meisjesziel sluimert. Dat zij niet van die Puckle houdt, dat is heel begrijpelijk, en het heeft er natuurlijk toe bijgedragen, om haar in de armen van die circusartiest te drijven. Het was een goede manier om af te komen van die knul die ik zelfs een oude hofjesjuffrouw niet zou toewensen.

— Je blijft dus bij je voornemen?

— Stellig.

— En je neemt ons beide mede?

— Ik zou tenminste veel prijs stellen op je hulp.

— Ja, zonder dwang zal het wel niet

op te knappen zijn, denk ik, zei Brand. Ik denk dat er klappen zullen vallen, want die Bonci rekent er natuurlijk op, dat Daisy naderhand haar vader wel zal bepraten, en dat die met een reusachtige bruidschat over de brug zal komen, als de kogel toch eenmaal door de kerk is. Voor het ogenblik heeft hij 100.000 dollar onder het bereik van zijn handen, met en benevens de diamanten die de jongedame voor alle zekerheid heeft meegenomen. Wanneer zullen wij vertrekken?

— Onmiddellijk na de lunch. Wij moeten natuurlijk rekenen op onvoorziene omstandigheden, en als het enigszins mogelijk is wilde ik het liefst nog bij daglicht landen. Laten we ons dus haasten, want wij vertrekken dadelijk naar het vliegveld.

De lunch werd verder vrijwel zwiingend genuttigd, want de beide mannen haastten zich. Toen werd Henderson geroepen en, voor zover nodig, op de hoogte gesteld van de komende dingen.

De valiezen werden vlug gepakt, alles wat de ware aard van de bewoner kon verraden verwijderd, de luiken van het huis werden gesloten.

Met zijn eigen wagen reed Raffles naar het vliegveld van Meudon, waar zijn vliegtuig veilig stond in een goed gesloten hangar.

De auto kreeg een plaatsje in de grote garage, er werd een requ voor afgegeven, de drie mannen reden zelf het vliegtuig uit de hangar, en nadat de nodige formaliteiten waren vervuld, konden zij opstijgen. Raffles zorgde intussen wel, dat niets bij het vertrek verried over welke vervaarlijke snelheden de « Duivel der Lucht » beschikte.

Hij liet de machine tot op een hoogte van vierduizend meter klimmen, pas daar dreef hij de snelheid tot het uiterste op en gierend en fluitend vloog het wonder toestel letterlijk als een pijl van de boog door de lucht en zette koers naar Calais, dat binnen twintig minuten bereikt werd.

De overtocht van het Kanaal duurde nauwelijks twaalf minuten, Londen

kwam in het gezicht, de vliegtuigmachine vloog de wereldstad in haar volle breedte over, en om half vier Engelse tijd

streek de vliegtuigmachine neer op ongeveer een mijl afstand van het bekoorlijke dorpje Gretna Green.

HOOFDSTUK IV

ACHTERVOLGING

Gretna Green is niet meer dan een vlek of nog beter gezegd een gehucht, en van vliegvelden heeft men daar niet gehoord, of, als men er wel van gehoord heeft, dan bezit men ze toch niet.

Raffles had dus wel moeten neerstrijken op een stoppelveld, hetgeen voor de boer, aan wie die akker toebehoorde, aanleiding was geweest om luid schreeuwend en tierend te komen toesnellen, met een dorsvlegel in zijn vuisten geklemd.

De man bond echter aanstonds in, in de allereerste plaats op het zien van de reusachtige Henderson, die hem tussen twee vingers had kunnen platknijpen, maar verder ook omdat Raffles zwijgend een gebaar maakte, dat over de gehele wereld begrepen wordt, omdat het iets met geld uitstaande heeft.

De boer bromde wat, maar zijn gelaat vertrok tot een grijns, toen hem een bankbiljet in de handen werd gedrukt. Tenslotte was hij een en al hulpvaardigheid, toen Raffles er hem nog twee beloofde, indien hij hem een loods kon afstaan, of een ledige schuur, waarin hij zijn vliegtuigmachine voor enkele dagen kon onderbrengen.

Het spreekt vanzelf, dat dit alles nogal wat tijd in beslag nam, en de duisternis begon dan ook reeds te vallen, toen Raffles eindelijk de sleutel van de loods, een kolossaal ding, dat ruim een kilo woog, aan Henderson ter bewaring kon geven, en zij hun onderzoek konden beginnen.

In de allereerste plaats zocht Raffles de predikant van het aardige dorpje op.

Zoals Raffles vooruit wel geweten had was er geen sprake van, dat deze pre-

dikant mocht weigeren een huwelijk te sluiten tussen twee meerderjarige personen.

Maar Raffles vernam althans dit geruststellende, dat zich die dag wel twee paartjes bij de vicair in de echt hadden laten verbinden, maar geen daarvan beantwoordde aan de beschrijvingen welke Raffles van de trapezewerker en Daisy Tucker gaf.

In dit opzicht dus gerustgesteld, begon Raffles met Brand te overleggen over hetgeen hun nu te doen stond.

Gretna Green heeft een spoorwegstation, hetgeen logisch is, want het ligt aan één spoorlijn, en daar zou men dus om te beginnen het jeugdige paar kunnen opwachten. Er bestaan echter ook auto's en het was niet onmogelijk, dat Bonci zulk een voertuig had gekozen, teneinde niet afhankelijk te zijn van de treinenloop.

Wat de logeergelegenheid betreft, die was in een plaatsje als Gretna Green natuurlijk tot het alleruiterste beperkt.

Er was een hotel, met twintig kamers, en er was een logement, dat er acht telde, en in het drukke reisseizoen tien, want dan gold de gelagkamer en een stuk van de stal ook voor logeerkamer.

Raffles begon nu, met zowel in het hotel als aan het logement te informeren, of daar soms kamers besteld waren van Parijs uit.

Neen, dat was niet het geval.

Dit maakte de zaak er niet gemakkelijker op, want Raffles begon nu te vrezen, dat Bonci, wel inziende dat hij die nacht toch niets meer in Gretna Green kon bereiken, liever te Carlisle zou overnachten, een vrij grote stad,

aan een spoorwegknooppunt, op nauwelijks een uur sporens van het kleine dorpje gelegen.

Ten eerste zou hij daar al heel gemakkelijk een slaapgelegenheid kunnen vinden, en ten tweede had hij er veel meer keuze, terwijl hij, ten derde, reeds vroeg in de volgende ochtend naar Gretna Green zou kunnen reizen.

En nu is het wel tamelijk gemakkelijk om in laatstgenoemd dorpje een vreemdeling terug te vinden, maar het wordt heel lastig in een stad als Carlisle, die 200.000 inwoners telt.

Toen Raffles zijn spoorweggids raadpleegde, zag hij dat er niet voor negen uur in de avond een trein uit het zuiden zou aankomen. Dat was de enige verbinding, die het gevlucht paartje ten dienste stond. Hij besloot daarom Brand naar het station van die stad te zenden, met de opdracht goed uit te zien naar Bonci en het dwaze dochtertje van de kauwgomfabrikant.

Kwamen zij met die trein aan, dan moest hij Raffles onmiddellijk opbellen, zodra hij zich had overtuigd van het hotel, waar zij hun intrek gingen nemen.

Henderson zou tot ditzelfde doel postvatten aan het einde van de grote verkeersweg, bij de eerste huizen van het dorpje, om, zodra hij een verdachte auto zag, dit te melden naar het hotel, het enige van het plaatsje, hetwelk Raffles als zijn hoofdkwartier zou beschouwen.

Hij zelf zou tenslotte eerst nog eens elders gaan informeren, want het was zeer goed mogelijk en zelfs waarschijnlijk, dat het schilderachtig gelegen Gretna Green, evenals zovele andere plaatsen een bevolking bezat, waarvan minstens de helft bestond van het verhuren van kamers in de zomer.

Nadat op die wijze de functies waren verdeeld, gingen de drie mannen uit elkaar, en Brand verschafte zich allereerst een auto, wat niet zo heel gemakkelijk was, want de hoefsmid van Gretna Green had wel het woord garage boven zijn werkplaats doen schilderen, maar meestal vond men daarbinnen niet veel meer dan een oud Fordje, daterend uit een grijs verleden, en dat alleen maar met

grote krachtsinspanning en door zeer geduldige mensen in beweging was te brengen.

Ditmaal echter was het lot hem gunstig, want de hoefsmid had de grootste risico van zijn gehele leven op zich durven nemen, nu vijf dagen geleden, en waarvan hem nog altijd de zweetdruppels op het gelaat stonden, door een kapitaal van tien pond sterling te steken in de aankoop van een oude Chevrolet, een tijdgenoot van het Fordje, maar welk zijn ouderdom nog met ere droeg, en op warme zomerdagen, maar dan op gelijke wegen, nog heel wel zijn dertig kilometers in het uur kon halen.

En de ogen van de brave kerel begonnen blijde te schitteren, toen Brand aanbod, het gedeukte en vervelozende ding van hem te huren tegen betaling van een pond sterling, mits hij er de gehele nacht over zou kunnen beschikken.

Men zal begrijpen, hoe verheugd de oude hoefsmid was, die erop gerekend had, voor dat bedrag zijn Chevrolet een volle maand te moeten afstaan.

Brand nam erin plaats, bracht met enig overleg en onder het uitspreken van bemoedigende woorden, het oude vehikel op gang, wist zelfs de lampen te doen branden, reed het dorp uit, en de weg naar Carlisle op.

Henderson had het geval hoofdschuddend nagekeken, en bromde voor zich heen, terwijl hij zelf zich naar zijn uitkijkpost begaf:

— Ik geloof niet dat die aamborstige oude koffiemolen Carlisle zal halen.

De reus ging aan de kant van de weg zitten, en wachtte bedaard de dingen af, die zouden komen.

Hij was ook de eerste, die, na een paar uren geduldig wachten, beet had, om het zo maar eens te noemen.

Want uit de richting van de grote stad naderde een auto, die wegens de vrij steile helling van de weg op dit punt niet al te vlug kon rijden, en waarin de reus duidelijk twee personen naast elkaar zag zitten, dicht tegen elkaar gedrongen, juist zoals jongelui zouden doen, die binnen een half etmaal man en vrouw zijn.

De wagen was een tweeritter van de

grootste soort, waarschijnlijk een Morris naar het model te oordelen. Het was een convertible en de kap was niet opgezet, want het was verrukkelijk weer, en bij het licht van de maan kon Henderson wel zoveel zien, dat er althans aan het geslacht van de twee inzittenden niet te twifelen viel. De een was een krachtig gebouwd man, en de ander was een nog jong meisje.

Henderson had zich diep in de schaduw van een bosje terug getrokken, liet de auto rustig passeren, maar begon de wagen toen zo hard hij maar kon na te lopen, wat niet zo heel moeilijk was, want de weg bleef niet alleen stijgen, maar de dorpsstraat was smal en kronkelend, vrij slecht verlicht en de bestrating liet ook heel wat te wensen over. Henderson meende dan ook duidelijk een paar keren een krachtige vloek te horen, waarop onmiddellijk een bestraffing uit een vrouwenmond volgde.

Eindelijk zag hij de auto stoppen, midden op de straat, de man sprong uit de wagen, en Henderson zag hoe hij toeliep op een agent van politie, of liever op de agent, want Gretna Green heeft er weliswaar twee, maar die doen nooit samen dienst, behalve in tijden van nood.

Hij vroeg de man iets, die een ogenblik scheen na te denken, zijn hoofd krabde, en toen iets ten antwoord gaf.

— Hij wil dus niet naar het hotel en ook niet naar het logement, bromde Henderson voor zich heen. Want als hij daarnaar gevraagd had, hoefde die agent natuurlijk niet zo lang na te denken. Hij zal dus naar een pension willen.

Die gevolgtrekking was niet zo kwaad dat zal men moeten toegeven, vooral voor een man, die er nooit een sport van gemaakt had, zijn hersens te oefenen.

Hij kwam voorzichtig wat naderbij, zag hoe de agent zich met gelijkmatige stappen verwijderde, na snel en handig een geldstukje te hebben weggemoffeld, dat hem ter hand was gesteld, en hoe vervolgens de automobilist zijn wagen ging parkeren in dezelfde «garage», waar Brand zoëven de aamborstige Chevrolet had gehuurd.

Het was toen al tien uur in de avond,

en men zal begrijpen dat de brave hoefsmid sliep.

Maar hij sliep toch niet zo vast, of hij was onmiddellijk bereid, nogmaals een half pond sterling te verdienen door het ontsluiten van de deur van zijn werkloids, waarin de fraaie wagen een plaatsje vond.

Henderson aanschouwde dit alles van een veilige afstand, in de schaduw van een huis verborgen, maar hij stond dicht genoeg bij om de gelaatstrekken te kunnen onderscheiden, nu de hoefsmid ter ere van zijn late klanten alles wat maar branden wilde in en om zijn werkplaats ontstoken had, en bovendien kon hij goed horen, wat er op zachte toon gezegd werd.

De auto zou de volgende dag weer worden gehaald, de prijs werd beklonken, de man scheen de weg te vragen, het meisje wilde een tegenwerping maken, de man suste haar weer, toen werden de lichten uitgedraaid, en de hoefsmid zocht zijn bed weer op, waaruit hij voor zijn klanten verschenen was in een gewaad, dat wees op de naïviteit van Gretna Green's inwoners.

Het overige was voor Henderson al zeer gemakkelijk.

Mijnheer Bonci, dat hij het was kon thans niet meer betwijfeld worden, had geen voertuig meer tot zijn beschikking, hij was verplicht te lopen, en had dus niets meer voor op de reus, die over twee lange en zeer sterke benen beschikte.

Wij zeiden het bij herhaling, dat het gehucht maar heel klein is, en het duurde dan ook geen volle tien minuten tot Bonci klopte op de deur van een afgelegen huis, half woonhuis, half hoeve, terwijl het jonge meisje nog altijd enigszins scheen tegen te strubbelen.

Ook hier sliep men, maar ook hier wist men zich aanstonds te schikken in de omstandigheden, zodra er sprake was van geld verdienen. Men vergete vooral niet dat Gretna Green op de grens van Schotland ligt, en dat de Schotten, terecht of ten onrechte, in het overige deel van Engeland de naam hebben, zeer «op de penning» te zijn.

Zo zag Henderson dan ook een witte,

vrouwelijke gestalte als het ware uit de voormuur van het huis te voorschijn komen, zonder dat hij een raam zag, zodat hij begreep dat de vrouw haar bovenlichaam gestoken had door een van die grappige, ronde vensters, die men vaak boven de deuren van oude boerenhoeven aantreft.

Er volgde weer een spel van vraag en antwoord, de witte gedaante bewoog heftig een hoofd met een slaapmuts op en neer, er werden wat getallen genoemd, de gedaante verdween als de kurk in het binnenste van een fles, en een ogenblik daarna piepte een deur op haar hengsels, zodat het tweetal naar binnen kon gaan.

— Nu geloof ik dat het hoog tijd wordt om mylord te waarschuwen, broemde de reus. Ik mag niet treuzelen, en ik ben blij dat het vlak bij is. Dat meisje scheen niet erg graag te willen, de man scheen wèl te willen, en dat geeft haken en ogen, Henderson, zet je benen gauw aan het werk, man.

Na zichzelf aldus te hebben aangespoord, zette Henderson het op een lopen, en bereikte nog geen volle honderd seconden later het hotel, stapte de gelagkamer binnen, waar Raffles in zijn eentje gezeten was, terwijl een kelner bij het buffet zat te dommelen, en deelde hem op fluisterende toon mee wat er gebeurd was.

Onmiddellijk was Raffles op de been, en bereid tot handelen.

Hij raadpleegde zijn polshorloge, en zag dat het reeds ver over de tijd was, waarop de trein te Carlisle had moeten aankomen.

Het kon dus niet lang meer duren, of Brand zou, volgens afspraak, zijn teruggekeerd, ook al moest hij daarbij gebruik maken van de kuchende, telkens weigerende Chevrolet.

Raffles besloot echter niet op de jongeman te wachten, want hij begreep uit hetgeen Henderson hem had medegedeeld wel, dat de minuten kostbaar waren.

Trouwens, de hulp van Brand zou waarschijnlijk volstrekt niet nodig zijn; hij en Henderson zouden het op hun gemak af kunnen.

De twee mannen verlieten dus haastig de gelagkamer, en Henderson wees de weg.

Weinige ogenblikken later stonden zij voor het huis met het ronde deurvenster, dat alweer in duisternis gehuld was op een heel smal lichtkiertje na, ter hoogte van de eerste en de enige verdieping, rechts van de voordeur, en onder het grote, met riet gedekte, schuine dak.

Daar moest dus nog een vliering zijn, die waarschijnlijk op het hoogtepunt van het toeristenseizoen ook wel bewoond zou worden.

Raffles stond een kort ogenblik in beraad, maar toen hij begreep dat de vrouw des huizes nog onmogelijk weer kon slapen, en dat hij moeilijk ongemerkt zou kunnen binnenkomen, klopte hij heel zacht op de voordeur.

Bijna onmiddellijk werd die deur geopend door dezelfde witte gedaante, welke Henderson reeds zoëven gezien had, en die identiek bleek te zijn met een bejaarde boerenvrouw, lang en dor, met grijs haar, dat in slierten langs haar wangen viel, en van top tot teen gestoken in een lang nachthemd, dat haar tot op de voeten hing.

Zij had een blaker in de hand en keek wantrouwend naar de beide mannen die daar voor de deur stonden, door een smalle reet van de deur, die nog op de ketting gesloten was.

Raffles zette zijn vriendelijkste gezicht, en vroeg op hoffelijke toon:

— Pardon, juffrouw, kunt gij aan twee vermoeide reizigers voor deze nacht onderdak verschaffen?

De vrouw nam Raffles eens goed op, vervolgens de reus, die achter hem stond scheen in beraad te staan, en zei toen zacht:

— Het zal eigenlijk moeilijk gaan, mijnheer. Ziet u, ik heb al gasten, ik ben een beetje klein behuisd...

— Maar de kleinste behuizing wordt bij toverslag een groot paleis, als men slechts dit papier laat zien, hernam Raffles glimlachend, terwijl hij de vrouw door de deurkier heen, een biljet van een pond sterling toestak.

De ketting ging dan ook dadelijk van

de deur, zo zacht mogelijk, Raffles en Henderson traden binnen, de vrouw sloot de deur achter hen, en vroeg:

— Hebt u geen bagage bij u?

— Die staat nog in het hotel, antwoordde Raffles.

— Waarom logeert u daar eigenlijk niet? vroeg de vrouw weer wantrouwend, u lijkt me zo'n deftig man toe.

— Juist omdat dat hotel mij te deftig is, waarde hospita, antwoordde Raffles. Ik houd meer van het landelijke, en dit huis trok mij dadelijk aan. Mijn bediende zal morgen de bagage wel gaan halen. Voor het overige hebben wij alleen maar behoefte aan rust.

— Wilt u niets eten?

— Wij willen alleen maar een goed bed.

— Dan zal ik u uw kamer wijzen, zei de vrouw, en zij begon een van de prachtigste eikenhouten trappen te beklimmen, die Raffles nog nooit van zijn leven had gezien.

Maar halverwege trok Raffles haar even aan het smetteloos witte gewaad, en vroeg heel zacht:

— Vertel u mij eens: hoeveel kamers bewonen die gasten die voor ons gekomen zijn?

— Twee, mijnheer. Die mijnheer vond één genoeg, maar de dame verzette zich daartegen. Zij zei dat zij hoofdpijn had, en alleen wilde zijn.

— Zei zij dat? Dank u wel. Een getrouwd paartje zeker?

— Dat weet ik niet, mijnheer, en het kan mij ook niet schelen, antwoordde de vrouw kortaf. Met zulke dingen bemoei ik mij niet. Want iedereen die hier ongetrouwd komt, kan binnen twee uren getrouwd zijn. Heb ik gelijk of niet?

— Volkomen gelijk, lieve gastvrouw, antwoordde Raffles zoetsappig. Laten wij maar verder naar boven gaan.

Zij gingen verder, bereikten een portaal, al even overdadig met prachtig bewerkt eikenhout betimmerd, en hier stond de vrouw stil, opende zacht een deur, om haar andere gasten niet te wekken, en fluisterde:

— Dit is de kamer. Heerlijk groot en luchtig. Ziet uit op de moestuin. Morgenochtend thee of koffie?

— Allebei, antwoordde Raffles zacht.

— Ham en eieren?

— Veel ham en veel eieren. Wel te rusten, juffrouw.

— Hoe laat moet u geroepen worden?

— De haan zal ons wel wakker kraaien.

— Zet uw schoenen maar niet buiten de deur, want die worden toch niet gepoetst. Met dergelijke malligheden houd ik me nog niet op, als het nog zo vroeg in het seizoen is. Met Juni krijg ik een dienstmeisje.

— Uitnemend beginsel, prees Raffles haar. Wij zijn gewend om die dingen zelf te doen. Gaat u maar gerust slapen, en bekommer u verder niet om ons.

Raffles had de blaker aangenomen, de deur ging onhoorbaar dicht, de twee mannen keken elkaar een ogenblik zwijgend aan en luisterden aandachtig.

Zij hoorden hoe de vrouw de trap weer afging, hoe zij zacht een deur opende en weer sloot, waarna het stil werd in het mooie, oude huis.

Raffles zag dat er gasleidingen waren, voor Gretna Green een grote luxe, maar hij stak de lamp niet aan, opende geruisloos de deur, stak zijn hoofd naar buiten, keek rond en luisterde.

HOOFDSTUK V

MIJNHEER VITTORIO BONCI ONTPOPT ZICH

De gang was tamelijk breed, en aan de overzijde zag hij duidelijk onder twee deuren een dun streepje licht als een lijntje zuiver goud.

Hij begreep dat dit de deuren moesten zijn van de twee kamers, welke Bonci en Daisy Tucker betrokken hadden.

Hij hoorde heel zacht een stoel verschuiven en toen werd er ergens geklopt.

Raffles begreep aanstonds, dat dit kloppen moest plaats hebben op een deur die zich waarschijnlijk tussen de twee kamers bevond.

Het had immers geen reden, van binnen op een gangdeur te kloppen.

Hij deed een paar passen in de gang, luisterde scherp toe, en hoorde nu duidelijk een damesstem vragen:

— Wat is er, Vittorio? Wat wil je?

— Doe de deur open, Daisy, klonk aan de andere kant de vleierende stem van de Italiaan.

— Ik denk er niet aan, Vittorio.

— Dan houd je ook niet van me.

— Dat doe ik wel, maar je moet geduld hebben.

— Maar ik kan geen geduld oefenen. Ik verlang zo naar je nabijheid. Vergeet je dan de heerlijke tocht die wij gemaakt hebben?

— Die vergeet ik nooit, Vittorio. Het was zalig. Maar nu ben ik werkelijk moe, en, en, morgen zal ik immers je vrouw zijn, en dan vertrekken we van hier.

— Waarom zouden we eigenlijk van hier vertrekken? Waarom niet liever vrede sluiten met je vader?

— Denk je dat hij me dat vergeven zal?

— Dat doet hij stellig, als we hem eenmaal voor een voldongen feit hebben geplaatst, antwoordde Bonci. Lieve-ling, doe de deur open.

— Neen Vittorio. Dat doe ik heel zeker niet.

— Maar je bent mijn vrouw.

— Nog niet, morgen pas.

— O, je bent wreed. En ik houd zoveel van je. Wij spraken van je vader, je gelooft toch wel, dat hij je weer in genade zal aannemen?

— Daar moeten we vooral niet al te vast op rekenen, jongen. Vader is erg haatdragend in die soort dingen en het is heel best mogelijk dat hij me ontferft, omdat ik dit gedaan heb.

Het was even heel stil...

— Dat is toch zeker maar een grapje van je?

— Helemaal geen grap. Ik ken mijn vader beter dan jij. Hij zal zijn handen van mij aftrekken. O, als je wist wat ik voor jou heb opgeofferd, Vittorio.

— Jawel, dat is heel mooi, maar wacht nu eens een ogenblikje. Je bedoelt toch niet in ernst, dat je vader je geen cent meer zal geven, nadat we getrouwd zijn?

— Dat acht ik heel waarschijnlijk.

— Maar, hoe stel je je dan de toekomst voor?

— O, wij hebben geld in overvloed, klonk de luchtige stem van het meisje. Ik heb honderdduizend dollars meegenomen, en een hele hoop juwelen.

Het bleef weer een poosje stil, en toen klonk, schijnbaar in niet het minste verband met 't voorafgaande, weer de stem van de circus-artiest, die smeekte:

— Doe toch de deur open, liefste. Ik wil je nog eenmaal een kus geven, en ik beloof je, op mijn woord van eer, dat ik dan weer naar mijn eigen kamer zal teruggaan. Je hebt mij niet eens een nachtzoen gegeven. En dan, het is veel beter dat ik dat geld en die juwelen in mijn kamer bewaar, want men kan nooit weten, wie er nog meer in zulk een huis wonen. Ik heb de buitendeur horen open gaan, en ik heb de treden van de trap horen klinken, misschien zijn er nog meer

gasten gekomen.

Weer bleef het even stil en toen klonk het bevende stemmetje van het meisje, en men kon duidelijk horen hoe ze heen en weer werd geworpen tussen liefde en vrees:

— Beloof je me heus, dat je braaf zult zijn, Vittorio? Dan zal ik je het geld en de juwelen geven. Het is ook eigenlijk beter dat een man die bewaart, mijn eigen man, mijn alles op de wereld, voor wie ik mijn vader en mijn moeder heb verlaten.

— Ik beloof het je.

— Dan zal ik de deur op een kier openmaken, zo, hier is mijn tasje met het geld, de juwelen zitten er ook in.

— En nu je lippen, klonk de hese stem van de Italiaan, bijna onverstaanbaar nu.

Een korte stilte, en dan de verschrikte verontwaardigde stem van Daisy:

— Dat is lelijk van je, Vittorio. Laat dat onmiddellijk. Je had mij toch je woord gegeven? Doe de deur dicht, Vittorio, laat mij...

Er klonk een kreet, die het midden hield tussen een snik en een toornige uitroep, en toen de stem van Bonci:

— Je schoonheid bedwelmt me, Daisy. Denk over mij zoals je wilt, maar, ik kan niet anders. Morgen treden wij immers voor de predikant, en dan is alles in orde. Je hebt gezegd dat je mij liefhad. Toon het dan.

— Vittorio, je zult toch niet tegen mijn zin... klonk het zwakjes, en toch met een toornige klank erin, de stem van het meisje, en het was duidelijk te merken dat zij blijkbaar alle moeite deed de deur dicht te duwen, terwijl Bonci van zijn kant alles in het werk stelde, haar juist te openen.

Het was alsof de beide mannen, die daar in de gang stonden door de dichte deuren heen konden zien, wat er daar geschiedde: het meisje uit alle macht duwend tegen de deur, en centimeter voor centimeter teruggeschoven door de druk van de krachtige schouders van de man.

— Die schurk, fluisterde Henderson, terwijl zijn geweldige vuisten zich baldden. Ik geloof dat dat niet goed afloopt,

mylord.

— Wij zullen het wel beletten, James. Houd je maar gereed om tussenbeide te komen.

Het meisje zei nu weer, half smekend, half bevelend:

— Ga weg, Vittorio. Ik had dit nooit van je verwacht. Je bent ruw en oneerlijk. Je had me je woord gegeven, en daar heb ik op vertrouwd.

— Schreeuw toch niet zo hard, siste de man ruw. Je zou het hele huis nog bij elkaar roepen, en dat om zo'n bagatel.

— Maar ik ga heus gillen, als je niet weggaat. Vittorio, ik...

Het volgende ging verloren in een dof gemurmur, en het was duidelijk dat de kerel haar ruw de hand op de mond had gedrukt.

Er ontstond hoorbaar een korte worsteling, en het was duidelijk, dat de Italiaan het meisje in haar eigen kamer terugdrong, en toen de tussendeur verder achter zich dichtduwde.

Raffles bedacht zich verder geen ogenblik.

Hij draaide de kruk van de deur om, behorende tot de kamer van Bonci, maar bemerkte dat deze op slot gedraaid was.

Hij begreep wel dat hij geen tijd zou hebben om het slot met behulp van zijn lopers te openen, en bovendien waren er aan de binnenkant misschien grendels voorgeschoven.

Daarom zei hij eenvoudig tot de reus:

— Druk het paneel van die deur eens in, James.

Het was een stevige, oude deur, maar het was als een spanen doosje voor de geweldige schouders van de Hercules.

Een enkele duw was voldoende om het paneel krakend in splinters te doen vliegen, waarna de beide mannen door de opening naar binnen stapten, Raffles het eerst.

Hij rukte de tussendeur open, en alles was zo vliegensvlug in zijn werk gegaan, dat de man de jonge vrouw zelfs nog niet eens in zijn armen had, toen Raffles reeds op de drempel verscheen.

Maar nu wendde de Italiaan woedend het hoofd om en vroeg dreigend:

— Wat moet jij hier, kerel? Hoe durf je bij andere gasten binnen te dringen?

— Ik wilde u om een lucifer verzoeken, mijn sigaar is uitgegaan, zei Raffles met zijn vriendelijkste glimlach.

Bonci liet het meisje los, kwam dreigend een paar stappen op Raffles toe, en zei, met een lelijk licht in zijn ogen:

— Ik zou maar maken dat ik wegkwam, als je niet wil dat ik de politie roep.

— Dat zou ik maar liever niet doen, Vittorio Bonci, zei Raffles zonder enige stemverheffing. Als hier politie zou komen, dan zou ik misschien wel eens een boekje over je verleden kunnen opendoen. Wat zoek je hier nu nog? Als je eens naar je eigen kamer ging?

De man antwoordde niet, maar sprong onverhoeds op Raffles toe, om hem neer te slaan.

Deze echter had de bedoeling van de Italiaan heel goed in diens donkere ogen gelezen, hij bukte bliksemsnel, ontweek de stoot en velde de man met een welgerichte stoot onder de kin.

Bonci rolde in een hoek, en bleef daar liggen als een bokser, die knock-out is geslagen.

Daisy leunde doodsbleek en bijna bewusteloos tegen een kleerkast, zonder iets te begrijpen van die plotselinge binnenkomst van de vreemdeling, (want Henderson had zich bescheiden op de achtergrond gehouden) en Raffles zei, na haar vluchtig te hebben aangekeken:

— Zullen wij maar vertrekken, miss? Keurt gij het goed wat ik deed?

Het meisje durfde nauwelijks opzien, maar stamelde, zo zacht dat Raffles haar slechts met moeite verstond:

— Deze man is mijn aanstaande echtgenoot.

— Blijft ge dus werkelijk bij het onzinnige plan, miss, om die schurk uw hand te schenken? zei Raffles op een toon van ongelooft.

— Hij is geen schurk, verdedigde het meisje zich. Hij heeft mij alleen maar te hartstochtelijk lief, dat is zijn enige fout.

— Gelooft gij dat? vroeg Raffles hoofdschuddend. Ik zou u anders heel wat uit zijn verleden kunnen vertellen, dat hem ook nu nog wel eens in aanraking met de strafrechter zou kunnen

brengen.

— Dat geloof ik niet, zei Daisy met een zwak stemmetje. Hij is altijd zo ridderlijk voor me geweest, tot vanavond.

— Geef mij maar gelegenheid om u te bewijzen wie en wat hij is, en gij zult wel anders over hem denken, miss.

Het meisje wilde iets zeggen, maar zij volstond er mede met vlug te knikken, want Vittorio bleek bij te komen, krabbelde overeind, en zei, terwijl hij Raffles vals aanzag:

— Dat zou je wel eens kunnen opbreken, mooie mijnheer.

— Dat zullen we rustig afwachten, Bonci, riposteerde Raffles. En maak nu dat je weg komt, deze kamer uit, ik geef je er nu nog de gelegenheid toe.

— Het is goed, gromde de Italiaan. En wat jou betreft, kruidje roer me niet, je kunt doen wat je wilt, je zult hier in Gretna Green wel een andere man vinden, ik heb de eer je te groeten.

Raffles zei niets, maar keek snel het meisje aan, dat met een vlugge beweging beide vuisten voor de mond had gedrukt, om daarin de kreet terug te dringen, die haar naar de lippen geweld was.

Bonci ging door de tussendeur, zonder om te zien, terwijl Raffles op Daisy toesnelde, die op het punt scheen te staan in zwijm te vallen.

— Moet ik die vent laten gaan, mylord? vroeg Henderson van uit de aangrenzende kamer. Hij wil 'm geloof ik, smeren.

— Laat hem gaan, James, beval Raffles.

Raffles greep het meisje bij de bovenarmen, schudde haar even heen en weer, en zei toen op dwingende toon:

— Wees nu sterk. Gij ziet nu zelf wel, dat die man een schoft is. Hij hoopte op het geld van uw vader, en nu gij hem zoëven gezegd hebt, want ik heb alles gehoord, dat uw vader zeker de hand van u zou aftrekken, ziet hij ook meteen van een huwelijk af. Maar gij hebt zoëven zelf kunnen bemerken, waartoe een schurk als hij kan komen, als hij zijn plannen in duigen ziet vallen. Het was hem alleen maar om uw geld te doen. Kom toch tot u zelf, en bedenk

wie gij zijt, een fatsoenlijk meisje, veel te jong en te mooi voor zo'n vent. Spreekt uw trots niet in u, hebt gij geen fierheid?

Het meisje wilde antwoorden, maar hield zich in, toen er weer iemand anders ten tonele verscheen, het was de eigenares van de hoeve, die er nu waarlijk uitzag als een echt spook, bleek van drift en woede, en die met schelle stem uitriep:

— Wat is dat hier voor een spektakel? Wie heeft die deur vernield? Als u maar niet denkt dat ik dat neem. Als ik geweten had, dat ik zulk een bende in mijn huis kreeg.

— Houd je snater, vrouw, beval Henderson ruw. Hoe durf je op zo'n toon tegen mylord te spreken?

— Mylord? herhaalde de vrouw verschrikt. Dat wist ik natuurlijk niet. Maar mylord of niet, mijn deur is er niet minder om vernield.

— Wees maar stil, goede vrouw, liet nu Raffles zich horen. Wij zullen je de schade vergoeden. Ga maar rustig naar bed.

— U hebt makkelijk praten. Kan ik rustig naar bed gaan, terwijl er hier zo'n komedie wordt vertoond? Wat doet u hier eigenlijk in deze kamer? Bent u een kenniss van deze dame?

— Ja, zij had ons uitgenodigd, antwoordde Raffles laconiek. En in onze haast om maar gauw bij haar te zijn...

— Hebben wij per ongeluk de deur ingedrukt, voltooide Henderson de zin met zijn breedste grijns.

— En waar is die andere man, die morgen met haar zou trouwen?

— Die is even sigaretten halen, verzekerde Henderson.

— Houd je me voor de gek, grote sladdod? snauwde de vrouw. Hij heeft me bijna van de trap afgelopen in zijn haast.

— Had hij zo'n haast? vroeg Raffles. U hoort het, miss Daisy.

— Kent u mij? vroeg het meisje bevend.

— O ja, heel goed, uit een beschrijving van uw vader. Maar daarover zullen wij het aanstonds wel hebben. Ik moet eerst eens even zien...

Raffles trad de kamer van Bonci binnen, zocht daar even rond, kwam weer op de drempel van de tussendeur staan, en zei:

— Vergis ik mij, of heb ik u daar even horen zeggen, dat Bonci uw geld en juwelen maar in bewaring moest nemen?

— Ja, dat is zo. Daarom deed ik juist de deur open, om ze hem te kunnen geven.

— Dan moet ik u mededelen, miss Daisy, dat uw zogenaamde bruidegom er met de juwelen en het geld vandoor is gegaan. Er is niets meer van terug te vinden.

Daisy slaakte een gil, deed wankelend een paar stappen naar voren, en viel toen in volle ernst flauw.

Raffles lichtte het bewusteloze meisje van de grond, legde haar voorzichtig op het bed, en verzocht op zijn gewone, rustige wijze aan de zeer ontstelde hospita, de dingen die nodig waren om het meisje weer bij te brengen.

Toen zij het vertrek verlaten had, zei Raffles snel tot Henderson:

— Tracht jij die vent terug te vinden. Ik denk wel niet dat het je zal lukken, maar je kan nooit weten. Vind je hem nog in het dorp, geef hem dan gerust, uit mijn naam, een oplababber, waar hij niet van terug heeft, en neem hem weer af wat hij gestolen heeft, want het is eenvoudig diefstal en niets anders. Probeer vervolgens mijnheer Brand op te zoeken, die moet nu wel zo langzamerhand van Carlisle zijn teruggekeerd. Maar kom mij in ieder geval binnen een kwartier bericht brengen. Want heb je voor die tijd Bonci niet teruggevonden, dan is dat een bewijs dat hij het gehucht al heeft kunnen verlaten, hij had wel een voorsprong van een minuut of tien, en ik geloof waarlijk, dat ik daar zijn auto al hoor.

Inderdaad klonk er in de stilte van het nachtelijke dorpje plotseling een geluid, dat wonderveel geleek op het brommen van een krachtige motor.

Nauwelijks had Henderson het gehoord, of hij stormde naar buiten, en vloog de trappen af, ofschoon Raffles

vreesde, dat de reus wel te laat zou komen.

Hij was naast het bed gaan zitten, voelde even de pols van het meisje, keek een ogenblik in het wasbleke, mooie gezichtje en mompelde voor zich heen:

— Het is en blijft toch waar, dat de liefde een onberekenbare godin is. Hoe is het mogelijk, dat zij ooit die twee heeft kunnen samenkoppelen. Nu, het is maar goed dat het zo gelopen is.

De oude vrouw kwam weer binnen, met een ouderwetse huisapotheek, die alles scheen te bevatten, wat er nodig was om mensen te genezen, die aan verschillende kwalen leden, van een bloedneus af tot een beenbreuk toe.

En terwijl Raffles bij elkaar zocht wat hij nodig kon hebben, deelde hij in korte woorden aan de oude vrouw mede, wat er in huis was voorgevallen. Het goede mens viel bijna op haar beurt in zwijm, van bewonderende ontsteltenis, toen zij vernam dat de erfgename van 300 miljoen dollars op dat ogenblik onder haar bescheiden dak vertoefde.

— U ziet dus wel, zo besloot Raffles, dat wij geen ongelijk hadden, de zaken een beetje ruw aan te vatten.

— Daar hebt u heel verstandig aan gedaan, meneer... melort wil ik zeggen... tenminste als ik mijn schade vergoed krijg, voegde de vrouw er aanstonds voorzichtig aan toe. Ik heb die kerel dadelijk voor geen haar vertrouwd, met zijn zwarte tronie, en zijn gepommaardeerde snor.

De vrouw wilde nog verder gaan, en maakte zich gereed, over gelijksoortige gevallen uit te weiden, toen Raffles haar in de rede viel met de vraag:

— Kan men hier in Gretna Green een telegram versturen, juffrouw?

— Wat bedoelt u daarmee mijnheer? Wilt u een telegram wegsturen? Jawel,

dat kan, maar alleen overdag.

— Is hier dan niet iemand, die een telefoon heeft?

— Jawel, de kruidenier, de burgemeester en mijnheer de predikant.

— De volgorde waarin u die drie personen noemt, lieve juffrouw, bewijst welk een waarde hier aan het kruideniersambt wordt gehecht, zei Raffles glimlachend. Zouden die drie hoogstaande lieden al naar bed zijn?

— O jee ja, al lang. Zij staan alweer bijna op. U begrijpt, het is hier maar een klein dorp en wij gaan met de kippetjes op stok.

Raffles dacht een ogenblik na, en zei toen:

— Maar men kan natuurlijk van het spoorwegstation telefoneren? Nu dat is voldoende. Ik zal dadelijk uit Carlisle een telegram laten verzenden aan de ouders van deze jongedame, die natuurlijk in dodelijke ongerustheid zullen verkeren.

— Komen die hier dan ook bij mij logeren? riep de vrouw uit, terwijl zij haar ogen van blijde verbazing wijd open sperde.

— Dat moeten wij maar aan hen zelf overlaten, antwoordde Raffles met een lachje. Maar daar komen mijn vrienden aan, en mijnheer Boncl schijnt dus het hazenpad te hebben kunnen kiezen. Nu, wij zullen hem wel weer in handen krijgen, daar behoeft gij niet bang voor te zijn.

Inderdaad klonk er op de weg een geluid alsof er een stoomwals in aantocht was, gepaard gaande met een erbarmelijk gekreun en geblaas, alsof een heel leger katten strijd voerde met een andere troep.

Raffles begreep dat de Chevrolet, de beroemde auto van Gretna Green in aantocht was.

HOOFDSTUK VI

JOSUAH TUCKER MARCHANDEERT

De volgende ochtend scheen de zon in Gretna Green en zij scheen zeker in vele harten, maar niet in dat van het arme, bedrogen bruidje.

Daisy had een zeer onrustige nacht doorgebracht, verstoord door boze dromen en huilbuien.

Zij verscheen al vroeg in de ontbijtkamer met een bleek, betrokken gezichtje, maar toch niet zo vroeg, of zij vond daar reeds de zonderlinge helper van de vorige avond, en diens reusachtige vriend, benevens een derde heer, die zij nog niet gezien had, en die Raffles aanstonds aan haar voorstelde onder de naam van mister Brunt.

Raffles had aan Daisy verteld, wat hij meende dat zij moest weten, en het meisje schommelde nu tussen dankbaarheid en wrok, want nooit heeft een vrouw de man, die haar een dwaling onder het oog bracht, kunnen uitstaan.

Maar Raffles liet het meisje glimlachend in haar waarde, hij begreep wel, dat deze toestand onmogelijk van lange duur kon zijn. Haar jeugd en haar gezond verstand zouden haar wel heenhelpen over dit half tragische, half komische avontuur, dat niettemin zo noodlottig had kunnen aflopen.

Zij legde haar handje even op de arm van Raffles, en zij smeekte:

— U moet mij niet in de steek laten, meneer. U moet mij bijstaan en mij beschermen.

— Dat beloof ik u, miss, zei Raffles glimlachend. Ik heb aangenomen u veilig terug te brengen, en die belofte moet ik ook nakomen. Ik word er waarlijk duur genoeg voor betaald.

Daisy keek de raadselachtige vreemdeling met de grootste verbazing aan en riep:

— Gij wordt er voor betaald?

— En goed, zoals ik zeg. Uw vader beloofde een miljoen francs aan degene die zou beletten dat gij met die bandiet zoudt trouwen, en ik heb het belet.

— Ik vind het niets te veel, ik vind het veeleer te weinig, zei Daisy peinzend. Gij hebt vader en moeder immers een telegram gestuurd?

— Ja, een radiogram, naar de boot. De afspraak was, dat zij mij met de eerste gelegenheid zouden volgen.

— Alleen?

— Dat kan ik u niet zeggen, maar ik vermoed wel haast, dat er twee jongelieden in hun gezelschap zullen zijn: mijnheer Harold Slokum, en mijnheer Cecil Puckle.

Er kwam een uitdrukking op het gelaat van het jonge meisje, welke aan duidelijkheid niets te wensen overliet, toen zij uitriep:

— Is Puckle er ook bij? O! Lieve hemeltje.

— U schijnt niet erg op dat jongemens gesteld te zijn? merkte Raffles op.

— Ik kan hem niet zien of luchten. Pa wilde hem met mij laten trouwen, en die is dus in zekere zin zelf de schuld geweest, dat ik er vandoor ging.

— Maar was er dan liever vandoor gegaan met... de ander.

— Met Harold? vroeg het meisje, terwijl ze een kleur kreeg. Dat had al heel wat beter geklonken. Ik weet dat hij verliefd op mij is.

— Verliefd is een veel te zwak woord, miss, zei Raffles hoofdschuddend. De arme jongen aanbidt u. Heb ik u al verteld dat hij mij smeekte met mij mee te mogen gaan in mijn vliegtuig?

— Had het maar toegestaan, het zou aardig geweest zijn, riep Daisy uit, terwijl zij in de handen klapte.

— Als hij hier komt, zou ik maar

met hem trouwen, als ik u was.

— U maakt zeker maar een grapje? vroeg Daisy, terwijl zij vuurrood werd.

— Zou ik schertsen met zulk een heilige zaak als het huwelijk, antwoordde Raffles ernstig. Ik denk er niet aan. Harold is een flinke kerel, zonder een schoonheid te zijn is hij heel knap, hij heeft een goede toekomst voor zich, als de secretaris van uw vader, en ik wil wedden, dat hij u ook zou nemen, al waart gij niet de dochter van de multimiljonair Tucker.

— Daar zou ik wel eens de proef van willen nemen, zei Daisy met een lachje. Als hij me dan toch nog wil hebben, dan...

Zij voltooide de zin niet, maar bleef peinzend voor zich uit kijken, totdat Brand haar hoffelijk herinnerde aan het zachtgekookte eitje en het geroosterde brood, die beiden koud dreigden te worden.

Maar toen zij allen van tafel zouden opstaan, vroeg zij eensklaps:

— Wat is er nu met, met die, met Bonci?

— Dat is tot dusverre onbekend, miss Daisy, antwoordde Raffles. Maar ik denk niet dat hij mij zal ontsnappen. Hij zal zich zeer waarschijnlijk weer naar Parijs terug hebben begeven, omdat hij in Engeland te veel in het oog zou lopen. Nu, ik geloof dat gij blij moogt zijn van hem af te zijn.

— Praat er niet meer van, het is zo afschuwelijk, en ik schaam mij diep, zei Daisy met trillende stem, terwijl zij Raffles aankeek met haar grote, blauwe ogen. Hoe ben ik er toch ooit toe kunnen komen? Ik moet verblind zijn geweest. Maar het was zo'n prachtig gezicht, hem daar hoog in het circus van rek tot rek te zien zweven, en hij was altijd zo hoffelijk en galant...

— Gij hebt u, zoals zo vaak geschiedt, door het uiterlijk laten verblinden, zei Raffles hoofdschuddend. Gij hebt niet bedacht, dat het huwelijksleven zich nu eenmaal niet afspeelt in de nok van een circus, en dat een echtgenoot, zelfs al is hij trapezewerker, ook wel eens iets anders doet dan van rek tot rek zweven, en in al die gevallen valt hij meestal

bitter tegen. Maar ik geloof zowaar dat ik daar het geluid hoor van een auto. En ditmaal is het een echte auto, en geen scharenslep.

Raffles had goed gehoord.

Een ogenblik later reed de grote slee van mijnheer Josuah Tucker de grintweg op, waaraan de hoeve was gelegen, en een kleine inwoner van Gretna Green nauwelijks twee voeten hoog, sprong van de treeplank, en hield een morsig klauwtje op, terwijl hij schreeuwde:

— Hier is het, mijnheer. Dat is het huis van de weduwe Macslipp.

— De weduwe Macslipp kan naar de maan lopen, klonk de stem van Tucker. Mijn dochter moet ik hebben.

— Paps. Daar ben ik al, riep Daisy uit, terwijl zij naar het open raam van de ontbijtkamer snelde, in een wip over de vensterbank sprong, door het voortuintje liep, en het volgende ogenblik snikkend en lachend tegelijk haar vader om de hals viel, terwijl zij uitriep:

— Vergeef 't mij, pappie. Ik ben zo'n dom kind geweest. Ik zal het heus nooit weer doen.

En rad, zichzelf telkens in de rede vallend, begon zij het verhaal te doen van die nacht. Behalve Tucker luisterde er nog iemand, met het angstzweet op het gelaat, en dat was Harold, die, toen het meisje zweeg, op Raffles toetrad, die, zich bescheiden achteraf had gehouden, zijn hand drukte alsof hij die wilde verbrijzelen, en op zachte toon zei:

— Dat zal ik nooit vergeten, mijnheer. Ik dacht het te besterven, toen zij daar begon te praten. Ik hoop dat gij mijn vriend zult willen zijn, mijnheer.

Raffles keek de jongeman een ogenblik ernstig aan, en zei toen:

— Ik denk niet dat wij beiden daar veel gelegenheid voor zullen hebben, mijnheer. Maar het verheugt me dat ik een brave kerel een dienst heb kunnen bewijzen. Ik ga nog verder, en ik maak er u attent op, dat de predikant hier juist schuin aan de overkant woont. Een goed verstaander, nietwaar...

Harold keek Raffles een ogenblik verbluft aan, toen begonnen zijn ogen te schitteren, en hij zei op zachte, opge-

wonden toon:

— Gij zijt een wonderlijk man, een prachtmens. Ik ga haar dadelijk vragen, en als ik ook maar een schijn van een kans heb, dan loop ik naar de overkant.

— Maar wacht eens even, haar vader zal haar misschien uit boosheid niets meegeven, merkte Raffles op.

— Wat kan mij dat schelen? Al kreeg ze geen cent. Ik kan werken voor ons beiden. Zij heeft zo'n goed hart, mijnheer. Ik weet dat er nog van alles van haar te maken is. Laat het aan mij over.

— Wel, ik verlang niets liever, mijnheer, zei Raffles glimlachend. Maar ik moet u zeggen dat mijnheer Puckle er, geloof ik, anders over denkt.

— O, dat weekdier, zei Harold minachtend. Voor hem hoef ik heus niet bang te zijn.

— Maar haar vader houdt hem de hand boven het hoofd. Hij beschouwt hem als zijn aanstaande schoonzoon. En daarom, nogmaals: de predikant woont aan de overzij. Dat aardige huisje daar-ginds, met dat rode dak.

— Ik dank u, mijnheer, ik weet wat mij te doen staat, zei Harold kortaf.

Hij ging met grote stappen op de auto toe, drong zich, zonder zich in het minst te storen aan de verontwaardiging van de jonge Puckle, tussen deze en het jonge meisje in, vatte onbeschroomd haar hand en voerde haar weg, terwijl Puckle het tweetal verbluft en zeer slecht gehumeurd nakeek.

Mevrouw Tucker was reeds het huis binnengegaan om zich wat op te knappen, want zij hadden Londen zeer vroeg in de ochtend verlaten, na zich nauwelijks enige nachtrust te hebben gegund, ook al had het telegram van Raffles zijn uitwerking niet gemist, en nu stond Raffles van neus tot neus met mijnheer Tucker, en hij begon op zakelijke toon:

— Ik hoop dat gij tevreden over mij zijt, mijnheer Tucker. Daar staat uw dochter, gezond en wel, Bonci heeft de plaat gepoetst...

— Jawel, met honderdduizend dollar, en nog eens zo'n bedrag aan juwelen, viel de gomfabrikant hem droogjes in de rede.

— Geloof maar, mijnheer Tucker, dat ik hem dat wel zou hebben belet, als ik er maar de gelegenheid voor had gehad, zei Raffles koeltjes. Maar ik moest me met uw dochter bemoeien. Ik wil u wel zeggen dat ik een beetje haast heb, en gaarne spoedig naar Parijs zou terugkeren. Hebt gij er iets tegen om maar aanstonds af te rekenen?

Tucker bromde iets voor zich heen, en vroeg toen nogal onvriendelijk:

— Hoeveel was het ook weer?

— Uw vergeetachtigheid is opmerkelijk, mijnheer Tucker, zei Raffles met een fijn glimlachje. Het was een miljoen francs.

— Zeg eens, mijnheer Dubois, vindt gij het zelf niet wat erg veel?

— Voor een jongedame als uw dochter Daisy? Integendeel, ik vind het een spotprijs.

— Ik denk er anders over. Weet u dat de franc sedert gisteren een half punt omhoog is gelopen?

— Dat is dan een aardig voordeeltje voor mij, dat ik ook wel verdiend heb, zei Raffles luchtig.

— Mijnheer, kort en goed, ik bied u 500.000 francs aan.

— Dat was de afspraak niet, mijnheer Tucker.

— Maar ik vind uw diensten daarmee ruimschoots beloond.

— Het is mogelijk, maar ik houd mij aan de afspraak.

— Hebben wij een contract, mijnheer Dubois?

— Dat is waar, een schriftelijke overeenkomst hebben wij niet gesloten, hernam Raffles sarcastisch. Ik meende natuurlijk op uw woord te kunnen vertrouwen. Hebt u wel eens gehoord van een gentlemen agreement?

— Mijnheer, ik ben een zakenman.

— Ja, dat merk ik. Een miljoen francs mijnheer Tucker, en geen centime minder.

— Vijfhonderdduizend, en geen centime meer. Neemt gij er genoeg mee?

— Neen, mijnheer Tucker, antwoordde Raffles rustig.

Hij keek de miljonair eens goed aan, diep in de ogen, en hernam toen langzaam:

— Ik wil niets van u hebben, Laten wij elkaar goed verstaan, gij zult mij niets betalen voor wat ik voor uw dochter deed, of een miljoen francs.

— Ik blijf bij mijn bod, hernam Tucker koppig. Wat drommel, een detective is niet iedere dag in de gelegenheid om zo'n som te verdienen.

Raffles zei geen woord, keek de ander nog eens goed aan, draaide zich toen op de hielen om, en zei tot Brand, die op enige afstand verbaasd had toegeluisterd:

— Mijnheer Brunt, maak alles voor onze terugtocht gereed. Wij vertrekken. Daisy echter scheen iets te hebben ge-

merkt van hetgeen er was voorgevallen, zij kwam naar buiten snellen en riep op boze toon tot haar vader:

— Je moest je wat schamen, paps. Durf je marchanderen over je enig kind?

— Zaken zijn zaken, zei mijnheer Tucker droogjes. Pak maar spoedig je boeltje, wij keren naar Parijs terug, nadat wij eerst een paar uren hebben gerust, want wij zijn doodmoe.

Daisy zei niets, keek haar vader alleen maar eens strak aan, nam de arm van Harold, en wandelde met hem weg, en zij wandelden regelrecht in de richting van het huisje met het rode dak.

HOOFDSTUK VII.

HET MES SNIJDT AAN TWEE KANTEN

Telkens als Brand, naast Raffles in de cockpit van het vliegtuig gezeten, eens naar diens gelaat keek, zag hij er dezelfde harde, meedogenloze uitdrukking op.

De jongeman vreesde in zijn hart zeer voor mijnheer Tucker. Hij kende de middelen die Raffles wel eens toepaste, om ongehoorzame, ontrouwe en oneerlijke « zakenvrienden » te straffen.

De « Duivel der Lucht » hield zich uitstekend, en legde de afstand van Gretna Green tot het vliegveld Meudon in slechts enkele uren af.

Toen Raffles na het opbergen van zijn machine zijn horloge raadpleegde, bemerkte hij dat hij nog ruim vier uren de tijd had, alvorens de sneltrein uit Calais te Parijs zou binnenkomen.

Want dat Bonci de auto zou zijn blijven gebruiken, die hem aanstonds moest verraden, was al heel onwaarschijnlijk. Hij zou wel voorzichtiger geweest zijn.

Het was wel niet zeker dat de schavuit naar de Franse hoofdstad zou terugkeren, maar niemand kon zeggen of een kerel van zijn soort niet zou willen trachten, de oude Tucker door leugenachtige praatjes en dreigen met schandaal, nog meer geld af te zetten.

In ieder geval was het zeker wel een

poging waard, niet meer dan een half uur wachtens, om naar het Gare du Nord te gaan, en daar de trein van Calais af te wachten.

Er is een geregelde buslijn van het vliegveld naar Parijs, en de drie mannen hadden nog altijd ruim de tijd, toen zij eindelijk uitstapten.

— Nu kun jij wel naar ons huis in Battignolle terugkeren, James, want bij dit onbetekenende karwei zal ik je niet nodig hebben, begon Raffles aanstonds. Ben je eenmaal thuis, verlaat dan onder geen omstandigheden het huis meer, want ik kan je ieder ogenblik opbellen om je nadere instructies te geven. Wij hebben hier namelijk twee vliegen in een klap te slaan, en denkkelijk zal ik je hulp bij de tweede onderneming wel nodig hebben.

— Uitstekend, mylord, zei de reus eenvoudig.

Het volgende ogenblik was hij in het Parijse straatgewoel verdwenen.

Raffles en Brand echter riepen een taxi aan, en lieten zich naar het Gare du Nord rijden.

De trein kwam juist op tijd aan, met nauwelijks een halve minuut vertraging en op hetzelfde ogenblik stootten de beide vrienden elkaar met de ellebogen aan.

want onder de eerste reizigers die uitstapten, bevond zich Bonci.

De schelm scheen niet het minste gevaar te duchten, en volkomen overtuigd te zijn van zijn veiligheid.

— Hij zal het geld toch wel bij zich hebben? fluisterde Brand ongerust.

— Het zou een lelijke tegenslag voor ons zijn, Charles, als dat niet zo was. Maar ik vraag mij af, waar hij het in een vreemd land zou hebben kunnen verborgen. Maar daar passeert hij het tour-niquet al, laten wij hem dadelijk volgen.

Inderdaad stond Bonci reeds aan de uitgang van het grote station, daar, waar de stationerende auto's zich bevinden, en stapte in een daarvan.

Onmiddellijk legden Raffles en Brand beslag op een tweede taxi, en gaven de chauffeur last, de andere wagen te volgen.

De tocht duurde omstreeks een half uur, toen stopte de auto.

Door de voorruit zagen de beide vrienden duidelijk hoe Bonci uitstapte, de chauffeur betaalde, en een vrij groot hotel binnenging, waar hij een ogenblik sprak met de portier, en toen in de vestibule verdween.

Zonder nog één seconde te verliezen gingen zij op hun beurt de deur van het hotel binnen en zagen hoe Bonci juist in de lift stapte, in gezelschap van een piccolo, die hem zijn kamer zou wijzen.

Beiden begaven zich aanstonds naar de bureauklerk, die achter zijn lijvig register was gezeten, en Raffles vroeg op een toon vol gezag:

— Het nummer van de kamer van de heer, die zich daar juist heeft laten inschrijven? Bonci is zijn naam.

De klerk, volkomen overbluft door dit optreden en waarschijnlijk menende dat hij met een of andere politiemans te doen had, noemde aanstonds het nummer van de kamer.

De beide vrienden liepen zo snel ze konden de trap op, zonder het terugkomen van de lift af te wachten, maar zij kwamen toch nog te laat, want juist keerde de piccolo, die zij zoëven gezien hadden, terug, en zij hoorden duidelijk grendels voor een deur schuiven.

Raffles was er echter niet de man naar, om in dit geval lang te wachten, en hij liep dus onmiddellijk op de deur toe van het aangrenzende vertrek, en draaide aan de kruk.

De deur was gesloten.

Hij sloeg het kamernummer van Bonci over, en probeerde het nogmaals met de kruk van de daarop volgende deur.

En nu had hij meer geluk, want die kamer was onbewoond, de deur ging dadelijk open, de beide vrienden glipten naar binnen, en schoven de grendels voor de deur.

Zoals Raffles wel vermoed had, kwam het deurraam uit op een smal balkon, dat langs alle kamers aan die zijde van het hotel liep.

Hij opende dat raam voorzichtig, en zag tot zijn grote voldoening dat het balkonraam van Bonci's kamer op een kier stond.

Hij haalde zijn revolver te voorschijn, wenkte Brand om hem te volgen, en met drie, vier stappen waren zij in de kamer van de volkomen verraste Bonci, die juist bezig was zijn valies te ontpakken, en die hen ternauwernood had horen binnenkomen.

— Steek je handen op, beval Raffles kortaf. En doe het wat vlug, want deze revolver heeft de eigenschap, dikwijls af te gaan, voor ik het kan beletten.

Bonci, groen van schrik en woede had zijn handen reeds opgeheven, en terwijl Raffles hem met de revolver in bedwang hield, onderzocht Brand vlug het valies, waaruit de pakjes bankbiljetten en de juwelen te voorschijn kwamen, zonder dat er ook maar iets aan ontbrak.

Hij stak ze Raffles toe, die ze in zijn zak deed verdwijnen. Daarna klonk het bevel:

— Ga op je bed liggen.

De Italiaan gehoorzaamde bevend.

— Bind hem met het beddelaken vast, amice en stop hem dat tafelkleedje in zijn grote mond. Niet al te stijf, het is voldoende als hij vijf minuten lang machteloos is.

Toen dit gebeurd was, boog Raffles zich over de schelm heen en beet hem toe:

— Dank de hemel dat ik het hierbij

laat. Het zal je misschien een les zijn om je nog eens te bedenken, voor je zulke grapjes uithaalt met John Raffles. En ik waarschuw je, tracht geen munt te slaan uit wat er te Gretna Green gebeurd is, want ik zal onverbiddelijk zijn.

Er kwam een uitdrukking van vrees in de zwarte ogen van de Italiaan, en toen wendde hij langzaam het hoofd af, als iemand die berust.

Een minuut later stonden de beide vrienden weer in de vestibule, en toen zij opnieuw in de auto hadden plaatsgenomen, nadat Raffles de chauffeur een adres in Battignolle had genoemd, zei deze glimlachend:

— Dat is nummer één van het programma. En het is uitstekend geslaagd, geloof ik. Nu komt mijnheer Tucker aan de beurt.

— Hoeveel tijd hebben wij nog, Edward?

— Op zijn minst een halve dag. Bedenk dat onze vliegmaschine ons in enkele uren heeft overgebracht, terwijl Tucker eerst naar Londen moet met zijn auto, vervolgens naar Dover, daar moet hij wachten op een boot, en vervolgens weer van Calais naar Parijs rijden.

— En wat doen wij?

— Om te beginnen onze intrek nemen in het Splendid Hotel. Wij moeten de inrichting daarvan nauwkeurig kennen, want daarop komt alles aan. Vermoedelijk zal het heel wat gevaarlijker zijn dan deze onbetekenende affaire in het tweede rangshotel, waar mijnheer Bonci nu op zijn knokkels ligt te bijten.

— Zal Henderson van de partij zijn?

— Ik denk niet dat ik het zonder hem af zal kunnen. Ik heb namelijk een kleine grap voor met mijnheer Tucker, om hem voor altijd te genezen van zijn gierigheid, en hem te straffen voor zijn woordbreuk. Hij heeft mij dat armzalige miljoen francs gewelgerd? Nu, het zal hem berouwen.

Intussen reden ze door de straten van Parijs, totdat Raffles de chauffeur bevel gaf te stoppen, de man betaalde, en hem wegzond.

De twee vrienden liepen toen nog een honderdtal meters verder, en bereikten

te voet het huisje, verborgen temidden van het groen, waar de reusachtige Henderson hen wachtte met de trouw van een hond, en het geduld van een kat.

En nu beraadslaagden de drie mannen, zoals zij het zo menigmaal gedaan hadden, zonder dat ze ook maar de geringste bezonderheid vergaten, zonder dat ook het kleinste detail aan hun aandacht ontging.

Het was omstreeks zes uur in de namiddag, kort voor het diner, toen Raffles en Brand, keurig gekleed, en uitnemend vermomd, zo goed dat zij nauwelijks zichzelf herkenden, hun intrek namen in het Splendid hotel, en hun bagage, bestaande uit twee grote, en zeer zware koffers, naar hun naast elkander gelegen kamers lieten brengen.

Zij hadden zich laten inschrijven als Roemenen, omdat Raffles toevallig het eerst een paar Roemeense passen onder het bereik van zijn hand vond, die hem zeer goed van dienst zouden kunnen zijn.

Zij konden doorgaan voor diplomaten, legatiesecretarissen, consuls of iets dergelijks, met hun glad gestreken, gepommadeerd haar, hun zachte stemmen, hun monocles, en hun verlakte schoenen.

Zij spraken het Frans met een merkbaar accent, en zij schenen goed bij kas te zijn, zodat zij op hun wenken werden bediend, hetgeen in dit geval wil zeggen, dat Raffles een kamer kreeg, gelegen naast de slaapkamer van mijnheer Joshua Tucker.

De rest van de avond gebruikten de beide mannen om hun eigen vleugel van het hotel aan een grondige beschouwing te onderwerpen.

Zodra het donker was, maakte Raffles van de gelegenheid gebruik, om, terwijl Brand voor de kamerdeur de wacht hield, een kleine, zeer eenvoudige, en onzichtbare inrichting aan het raam van Tucker's kamer aan te brengen, waardoor het hem mogelijk zou zijn, dat raam op ieder gewenst ogenblik te openen.

Verder konden zij in alle gerustheid het uur afwachten, totdat het Tucker zou behagen terug te keren.

Dit geschiedde om elf uur in de avond, en de kauwgomfabrikant had dus grote

haast gemaakt.

Daar was mijnheer Tucker en echtgenote, daar was Puckle, die er uit zag als zes dagen slecht weer, en daar waren Daisy en Harold, dicht bij elkaar gezeten en die er zo gelukkig uitzagen als mensenkinderen het bij mogelijkheid maar kunnen zijn.

Toen Raffles eens vlak langs het groepje liep, zonder dat iemand hem herkende, zag hij aan de ringvingers van de beide jongelui een gladde, gouden ring schitteren.

Zij hadden dus blijkbaar het huisje in het groen met het rode dak opgezocht.

Mijnheer Tucker zag er grimmig uit, en sprak geen woord, mevrouw sprak ook niet, Puckle sprak al evenmin, en alleen Harold en zijn jong vrouwtje snaterden, dat het een lieve lust was, en schenen er zich volstrekt niet om te bekommeren, dat zij de enige waren, die het woord voerden.

— O, onbestendigheid, uw naam is vrouw, mompelde Raffles voor zich heen. Maar in dit geval heeft zij dan toch een goede keuze gedaan, geloof ik.

Hij slenterde weer naar Brand toe, die hem niet zonder enige ongerustheid opwachtte in een ander hoekje, daar toch altijd de mogelijkheid bestond, dat Daisy Raffles ondanks zijn uitnemende vermomming zou herkennen.

De Amerikanen waren blijkbaar erg vermoeid, want zij hadden er nauwelijks tien minuten gezeten, of zij begaven zich naar hun respectievelijke vertrekken.

Mijnheer Puckle echter nam voorgoed afscheid, want het bleek dat hij nog met de nachttrein weer zou vertrekken naar Le Havre, om zich daar in te schepen aan boord van het Franse schip, dat in de loop van de volgende ochtend naar New York zou vertrekken.

Hij had ingezien, dat iedere kans voor hem verkeken was, en wij hebben ons niet meer met hem te bemoeien; hij verdwijnt reeds nu voorgoed van het toneel.

Het was nog geen half twaalf, toen een sonoor gesnurk in het slaapvertrek van mijnheer Tucker bewees, dat de vermoedenissen van de reis zich thans

deden gelden.

Raffles begreep dat het ogenblik om te handelen was aangebroken.

Hij opende zijn kamerdeur, keek even in de halfduistere gang, kuchte heel zacht, een schaduw gleed te voorschijn, en het volgende ogenblik bevond Brand zich bij hem in het vertrek.

De gangdeur werd weer gesloten en de grendels gingen er voorlopig voor.

Toen schoof Raffles behoedzaam het gordijn voor het raam een weinig terzijde, opende het zonder enig gerucht, trad op het balkon, ging twee, drie stappen verder, en behoefde nu nog slechts aan het sterke ijzerdraad te trekken, dat de spagnolet zou openen van het raamvenster, dat het vertrek van mijnheer Tucker had moeten afsluiten, en het in dit geval zo slecht deed, dat het zich opende onder de zachte druk van Raffles' hand, het volgende ogenblik stond hij in het grote, fraal gemeubelde slaapvertrek.

Het eerste wat Raffles deed, en dat hem bijna tot een gewoontegebaar was geworden, was het doorknippen van de dunne scheldraad, die langs de deurpost was geleid.

Het vertrek had geen telefoon, want die bevond zich in het aangrenzende salon, maar Raffles draaide de tussendeur eenvoudig op slot, en stak de sleutel bij zich.

Toen pas deed hij de gordijnen zorgvuldig dicht, maar liet het raamvenster op een kier staan, maakte licht, ging kalm op een stoel zitten dicht bij het bed, een waar pronkstuk van meubelmakerskunst, en waarop de heer Tucker lag te snurken alsof het om zijn leven ging, stak een sigaret aan en trok de slapende stevig bij de arm.

Hij moest die bewerking echter nog een paar malen herhalen, voor Tucker wakker werd.

Maar toen was hij het ook dadelijk goed.

Hij kwam onmiddellijk overeind zitten, wreef zijn ogen uit, gaapte zenuwachtig en stotterde:

— Wat is er? Is er brand? Wat komt u doen?

— Ik kom u vragen, mijnheer Tucker

of u niet meer dan vijfhonderdduizend francs betaalt voor de bevrijding van uw dochter? zei Raffles kalm.

Tucker begon te beven, wierp een schuwe blik naar de belknop, steunde, keek Raffles met glazige ogen aan, en brabbelde half onverstaanbaar:

— Wat moet dat betekenen? Ga dadelijk weg of ik ga schreeuwen.

— Dat zou ik u sterk afraden, mijnheer Tucker, hernam Raffles bedaard. Want er valt met dit wapentje niet te spotten.

Raffles wierp een paar malen de kleine browning in zijn handpalm op en neer, welke hij zoëven te voorschijn had gehaald.

— Bent u een inbreker?

— Dat ben ik wel, gewoonlijk, maar op het ogenblik ben ik slechts een zakenman, en ik herhaal mijn vraag, of u er werkelijk bij blijft, om uw woord te willen breken.

— Wie bent u dan? Hoe kunt u weten, dat...

— Ik ben Dubois, de detective, mijnheer Tucker. Ik ben de man die Bonci heeft weggejaagd, nog juist bijtijds. A propos, ik heb hem het geld en de juwelen alweer afgenomen.

— Die zult gij mij toch zeker ter hand stellen?

— Mijnheer Tucker, u bezit een onbeschaamdheid, die bijna mijn bewondering zou afdwingen. Natuurlijk houd ik ze, als een extraatje. Ik heb er moeite genoeg voor gedaan. En nu voor de derde en laatste maal, betaalt ge mij het miljoen francs of niet?

— Maar dan ben je wel degelijk een rover, riep Tucker woedend.

— Spreek wat zachter, of deze browning gaat af, zei Raffles stijf. Ik ben geen rover, mijnheer Tucker, althans niet tegenover u. Ik kom slechts voor mijn recht op. Ik dring slechts op het nakomen van een belofte aan. Gij hebt mij een miljoen toegezegd, en die eis ik ook. Kort en goed, neem uw chequeboekje en vul dadelijk een cheque in voor dat bedrag, en dan moogt gij heel tevreden zijn, dat ik mij voor het overige zal tevreden stellen met de inhoud van uw geldkistje daarginds en van de porte-

feuille die ik daar op tafel zie liggen. Zij komt mij nogal dik voor.

De browning was nu zo dicht bij het maagkultje van mijnheer Tucker, dat hij, sidderend als een espenblad, nauwelijks verstaanbaar stotterde:

— Ik bezwijk voor de overmacht, ik zal een cheque tekenen, maar ik doe het onder protest.

Hij trok 't laatje van het nachtkastje open, griste er zijn chequeboekje uit en een vulpen en begon te schrijven.

Raffles sloeg hem aandachtig gade.

Hij las iets op het sluwe gelaat van de multi-miljonair dat hem niet beviel.

Hij meende te begrijpen wat er in Tucker omging.

Hij zou de cheque ondertekenen, maar niet zodra zou Raffles zijn hielen gelicht hebben, of er zou dadelijk naar de bank een bericht gaan, om de cheque niet uit te betalen, en Tucker zou in zijn vuistje lachen.

Er kwam een raadselachtig glimlachje om de lippen van Raffles en hij mompelde in zichzelf:

— Daar had ik al op gerekend, oude schelm. En je zult ook hiervoor gestraft worden.

Tucker scheurde de cheque uit het boekje, stak het papiertje Raffles toe, die het aandachtig nalas en het in goede orde bevond. De cheque was ten bedrage van een miljoen francs, en uitbetaalbaar aan toonder door het Crédit Lyonnais.

Raffles vouwde het kostbare stukje papier rustig op, deed het in zijn portefeuille, zonder echter Tucker uit het oog te verliezen, ging vlak naast hem zitten, greep hem eensklaps bij de hand, en drukte hem een fijne naald even boven de pols in de arm.

Tucker uitte een zachte kreet en vroeg zeer ontdaan:

— Wat doe je? Maar voor de duivel, dat doet pijn.

— Dan bent u heel erg kleinzerig, mijnheer Tucker, zei Raffles hoofdschuddend. Het is maar een klein prikje met een injectienaald.

— Een injectienaald? vroeg Tucker bibberend van angst. Waartoe? Ik verzeker u dat ik toch wel zal slapen.

— Ja maar niet zo lang en zo vlug

als ik wens, hernam Raffles met een fijn glimlachje.

— Maar dan heb ik te doen met een volleerde afzetter, jammerde Tucker.

— Niet zo luid, mijnheer Tucker. Denk toch om de browning. En gebruik niet zulke lelijke woorden. Dacht u dat ik niet aan uw gezicht gezien had wat gij van plan waart? Maar gij hebt niet met een kind te doen. Bemerkt ge dat de pijn al verdwijnt?

— Maar ik wil niet slapen. Ik wil wakker blijven. Ik wil de politie... ik...

En verder zou de heer Tucker niets meer zeggen, althans niet tegen Raffles, de Grote Onbekende.

Hij liet een soort snik horen, viel achterover, en lag doodstil, ofschoon hij heel zacht bleef ademen.

Raffles wist dat hij zo minstens twee dagen zou blijven liggen, zonder dat het enige dokter zou gelukken, hem weer tot zichzelf te brengen.

Raffles keek eens rond, opende de portefeuille, stak haar glimlachend bij zich, opende zonder enige moeite het geldkistje, liet de inhoud in zijn zakken verdwijnen, en wandelde op zijn gemak naar het raam.

Toen viel zijn oog op de kleine brandkast, die tegen de wand stond.

Fluisterend vroeg hij:

— Ben je daar nog, Charles?

— Ja, ik lig hier uitgestrekt op het balkon.

— Roep Henderson dan.

Er verstreken vijf minuten, en toen verscheen de reusachtige gestalte van Henderson in de kamer, gekleed als een gewone stationskruier.

— Tot uw dienst, mylord, zei de reus eenvoudig.

— James, wij zullen dat brandkastje meenemen, zei Raffles langs zijn neus weg.

Het brandkastje in kwestie woog op zijn minst tweehonderdvijftig kilo, en drie sterke mannen zouden er hun handen vol aan hebben gehad, maar de reus verschoof het zonder de minste inspanning, en zei op zijn goedig toontje:

— In orde, mylord.

— Wij zullen het in een van de grote koffers doen, die wij hebben meegebracht en waarin zich alleen maar een massa oud roest bevindt, hernam Raffles. Mijnheer Brand heeft er al een leeg gemaakt. Breng hem hier, doe er deze brandkast in, vul de verdere ruimte op met lappen en andere voor de hand liggende dingen, draag het geval naar de lift, en zet het in de auto. Die staat toch op de goede plek?

— Ja, mylord, voor de uitgang in de zijstraat.

— Vooruit dan.

Tien minuten later was alles afgelopen. Niemand had er ook maar aan gedacht, de kruier in de weg te treden, die hier zo goed de weg scheen te weten. Het was een stationsvrachtauto, waarin de koffer gedragen werd, langs de gebruikelijke weg, en het moest dus in orde zijn.

En zo verloor mijnheer Tucker in één enkele nacht door zijn eigen schuld een bedrag van honderdduizend dollar, in plaats van een miljoen francs. De lieve lezer mag het verschil uitrekenen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Man met de Groene Ogen

HASSELT

79.003 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266